

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 6. V Celovcu 15. junija 1880. XXIX. tečaj.

Pridiga za VI. pobinkoštno nedeljo.

(Grešniki in božji blagoslov; gov. J. K.)

In so jedli, ter se nasitili, in sedem
jerbasov samih koscev nabrali.“
(Sv. Marka VIII.)

V v o d.

Srečno ljudstvo, ki je za Jezusom v puščavo potovalo, ker je milost doseglo, s čudno naraščenimi kruhi in ribami nahraniti se. Gotovo, da je evangelijska množica po poti zveličanja hodila ter v nedolžnosti serca živela; zakaj grešnikov, kakor je po Jezusu ozdravljeni slepec Judom ravnoserčno rekel, Bog ne usliši, češ, da ga za gnado spreobrnjenja prosijo; toda na izvanredne znamenja dopadanja božjega nobene pravice nimajo. — Jezus Kristus, mislim, bi ne bil le zarad telesnega pomanjkanja svoje vsegamogočnosti rabil, ko bi ljudje ne bili čistega serca, Bogu vdani in tako čudežev vredni bili. Vročja želja poslušati besedo božjo, nedolžno življenje, pobožno djanje je Zveličarja primoralo, sedem kruhov in nekaj rib blagosloviti, in lačno množico v puščavi previditi. — Toliko obilno je bogastvo in blagoslov božji; toliko imeniten je čudež, ki ga nebeški Oče, kakor Jezus nekdanj v puščavi, vsak dan pri nas ponavlja. — Kdor kerščanske dolžnosti vestno spolnuje, se pregrešenja skerbno varuje, dobro dela, on se pri vseh svojih opraviilih razveseljuje žegna ali blagra od zgoraj; kdor se pa za svoje dolžnosti ne zmeni, dobro opušča, postavo Gospodovo lehkodušno prestopa, greh dela, on, namesto žegná božjega, le prekletstvo nad sebe in svoje kliče. — Sila imenitna je ta resnica za nas vse;

zatorej pa tudi hočemo v tej sveti uri pomisliti, ali in s kolikim vspehom se grešniki pri svojih časnih opravkih zanašati smejo. Resnica, da se je treba grehu odpovedati, jih bo, nadjam se, če le njih serce vsemu dobremu že odmerlo ni, spodbudila, da se poboljšajo in zveličavno pokoro delajo. Časne kazni, s katerimi Bog grešnike tepe, naj bodo zapopadek današnjega premišljevanja. Sicer ni častno, da se kristjanom s časnimi kaznimi žugati mora. Pa veliko jih je v posvetno vtopljenih, in za njega del večne darove prodati pripravljenih; zatorej, menim da se motil ne bom, ako s svojim ogovorom tem pozemeljskim dušam v imeni samega Jezusa pokažem, da greh tudi časno srečo odganja in naj ga zatorej opusté. Vedite toraj grešniki vi! da:

1. s svojim razberzdanim življenjem vire blagoslova božjega zamašite, brez kterega vaš trud in up po vodi gre;

2. da verh te nesreče še Boga k maščevanju dražite, ter si prekletje božje nad sebe in nad svoje kličete.

Kristjani! jes vas gostokrat črez sedanje hude čase tarnjati čujem, poslušajte me s pripravnim srcem, in bote spoznali, da so le grehi krivi nesreče vaše.

I. del.

Če svet in vse kar je na njem premislimo, lahko nam bo razsoditi, da Bog je vse čudeže svoje vsemogočnosti sploh le sebi v čast, vendar pa tudi ljudem v prid storil, takim namreč, ki Bogu služijo, ga nad vse ljubijo, in stanovitno v kerščanski pravičnosti živé. „Bog, govori sv. Pavelj, je za izvoljene vse stvaril.“ Iz tega se razvidi, da so grešniki pred obličjem božjim, krivični posestniki tujega blaga, ker se dedščine pravičnih osvojujejo, ter ž njo kakor z lastnim posestvom svojevoljno ravnaajo. Celo neumne stvari vpijejo nad krivico grešnikovo, ker ga obdolžujejo, da proti svojemu pravemu namenu v hudo služiti morajo. „Vse stvari, pravi sv. apostelj, zdihujejo in stokajo, kakor na porodu, ker so toliko nečimernostim podveržene,“ ne same od sebe in radovoljno, ampak od hudobnih in nehvaležnih ljudi prisiljene, ktere jih k svoji nesreči obračajo. Lete brezpametne stvari, ktere kronani prerok tolikokrat k poveličanju božje slave vabi in budi, nam neprenehoma na uho pravijo: Umej o človek z zahvalnim srcem dobrote, ki ti iz božjih previdnih rok pridejo, zakaj vedi, da nas je Bog le tebi v prid stvaril! Ali glej, da nas v svoje pogubljenje ne rabiš, sicer maščevavni roci božji ne boš odšel. — Na to dasiravno resno opominjevanje vendar le grešniki nič ne porajtajo; visokemu namenu dobrotljivega Stvarnika vkljub iz božjih stvari strate delajo, Boga žalijo, sebe pa pogublajo. Bogastvo jim je njih Bog, mesena slaja

edino zveličanje. Pa čeravno pravega Boga, Gospoda nebes in zemlje molijo, konečno se to ne zavoljo Boga, temuč zavoljo njih samoprida godi; Boga namreč le zato časté, naj jih z obilnim premoženjem obdari. Ni li tedaj pravično, ako Vsemogočni njih sklepe uniči, ker njega v očetovi previdnosti tako hudobno opoverajo? Povejte mi, posvetnjaki vi! kako je neki Jezus Kristus svoje učence v tem, kar posvetne darove zadeva, učil? Morebiti da jih je priganjal na vse moči po njih hrepeneti? Ne, ne, marveč jim je pri vsaki priložnosti veleval, pred vsem božje kraljestvo in njega pravičnost iskati — vse drugo jim bode že tako dodano. S temi različnimi besedami jim je naznanil, da vsa časna sreča le od Boga pride, da jo le on po svoji presveti volji komur rad daje, da je tistim nikdar ne bo dal, ki namesto Boga, le svojo samopašnost iščejo, zraven pa da joj njim, ako jih Bog na tem svetu srečne stori, zakaj to bi bilo gotovo znamenje, da jih unkray groba le grozovitne muke, brezkončna nesreča v peklju čaka.

Kristjani! želite svoje početje vsikdar srečno dognati, mora ga vam Bog blagosloviti ali požegnati; zakaj le on je Abrahama toliko premožnega storil, le on je Jakoba črede pomnožil; le on je egiptovskega Jožefa do kraljeve časti prevzvišal; le on je pastirsko palico Davida v kraljevo žezlo premenil. — Tudi vam, prljubi! ne bo potrebnega zmanjkalo, dokler bote njegove zapovedi deržali, njemu s svetoželjnim srcem služili. On bo vaše polja in vinske gorice rodovitne storil in delo vaših rok blagoslovil: „Blagor možu, sv. Duh veli, kateri po svetu brezvestnikov ne ravna in na potu grešnikov ne postoji, in na stol kužnosti ne sede: temveč nad postavo Gospodovo veselje ima, in njegovo postavo preišluje po noči in po dne. On bo kakor drevo, vsajeno poleg vodnih potokov, katero svoj sad ob svojem času obrodi, in kterege listje ne bo odpadlo, in vse karkoli bode počel, mu bode po sreči izšlo . . . Njegov zarod bo mogočen na zemlji, rod pravičnih bo požegnan. Obilnost in bogastvo je v njegovi hiši, njegova slava ostane vekomaj.“

Bodete pa po časnem blagu bolj hrepeneli, kakor po večnem, povem vam, da se tako v očitno nevarnost postavite, to in uno zgubiti. Vi bote zanemarjali zaklade božjih gnad, Bog pa vam bo zaklade tega sveta odrekel, ves vaš trud bo brez zaželjenega teka, zato, ker ga Bog blagoslovil ne bo. „Iščite toraj najpred nebeškega kraljestva in njega pravice, vse drugo vam bo naverženo.“ Poglejte čudeže neograjene dobrotljivosti božje: vi noč in dan snujete, le dovolj blaga si nakupičite, naj bi sami, in po vaši smerti, otroci ne stradali. Radujte se, ker premodri Stvarnik je z vami enacih misel, on je vseskozi pripravljen, vam vsega podeliti, kar vas časno in večno osrečiti utegne. Toda skerbite pred vsem drugim Boga prav spoznavati, njegove zapovedi zvesto dopolnovati, dolžnosti svojega stanu storiti, in bati se vam ni, da bi kaj piti in jesti, strehe

in oblačila ne imeli; vse to vam bo od Očeta nebeškega naverženo. Ako pa božje namene zaničujete, bo huda sila nad vas priderla. Vi imate prijazne verte, čedno obdelane žitne polja, obilno obetajoče vinske gorice pa še drugo blago, tudi Bog ima to svoje. Zemlja je vaša, duša je božja. Hočete, da vam Bog zemeljske pridelke blagoslovi, skerbite tudi vi za imetje božje, dušo greha obvarujte, z zveličanskimi čednostmi jo lepotite. Brez te skerbi bote svoje žile zastonj napenjali, vaše prizadetje bo brez vspeha. —

O zdaj se ne čudim več, zakaj da se današnje dni toliko nekdanj bogatih in slovečih hiš podira, da toliko njih, ki po noči in po dne, o delavnikih in nedeljah delajo, vendar le shajati ne morejo. Pravična božja kazen je to. V obilnosti, vsrečnih in veselih dobah so bili predobrega Očeta v nebesih pozabili, svojo dušo zanemarjali, uboge in potrebne od svojega praga pahali, dokler so sami v požrešnosti in pijanosti živeli. Zato je pa tudi pravično, da jih je Bog s svojo milostjo ali gnado zapustil, ter jim svoj blagoslov odtegnil. To strašno kazen je že prerok Hagej izraeljskemu ljudstvu napovedaval rekoč: „Vi obžalujete nesrečne čase, vedno tožnjete, da vse vaše prizadevanje nič prida ne izda, da zemlja noče več roditi; da se povsod sliši jok ubogih in revnih, lačnih in nagih. Ali prosim vas, pomislite enmalo, po kateri poti hodite, pregledajte stan svojega serca, in tedaj presodite, ali niste morda svoje nesreče sami krivi“.

Kaj ne, da so želje vašega serca le v posvetne minljive dobrote obrnjene, da vam drugo po glavi ne hodi, kakor dobro jesti in piti, kakor razveseljevanja in kratkičasi? — In — ne prevdarite, da med tem, ko vsi bogoljubni vaše djanja obsojujejo, se vaše premoženje kakor sneg o poldnevu taja, in vaši otroci solzni kruh jedó. Od kod pride, da, akoravno obilno sejete, pa pičlo žanjete, da, akoravno se urno brez pomude poprimete vsega, kar vaš blagor povzdigniti zamore, vam vendar le nič prav po volji ne izide, da vaše pohišstvo gre rakovo pot?

„Od tod, vam sam Bog odgovori, ker moja hišo prazno puščate, ter le v svoje hiše hitite. Vi skerbite le za časne prebivališča, za stanovanje Gospodovo pa se kar ne zmenite. Vi se božjim namenom upirate, zato pa bo tudi Bog vaše naklepe overgel, se k vašemu pogubljenju smejal, in vas bo osramotil, kedar bo to, česar ste se bali, nad vas prišlo. Vi bote zbirali, Bog bo pa raztrosil. Bog bo črez vas dolge britke nepoznate bolezni poslal, ki vam bodo še ostalo premoženje, kakor sovražni molji, pokončale. Nebo bo nad vami kakor bron, zemlja kakor železo. Tedaj bote v njega kličali, pa vas ne bo uslišal.“ Tako je Bog govoril po svojih služabnikih, in nam povedal, da edini vzrok časnih britkost in težav so le gerde razvade ljudi. Zakaj če je res, da ne ta, ki sadi, ne uni, ki zaliva, kaj premore, ako Bog rasti ne da; če je res, kar kraljevi prerok pravi, da zastonj zidajo zidarji, ako jim Bog ne

pomaga; če je res, kar Jezus Kristus terdi, da, kdor ž njim ne pobira, trosi: tudi doslednje sodim, da grešniki s svojim malo-pridnim življenjem božji blagor ali žegen od sebe podijo. Sicer marno sadijo, pa Bog rasti ne daja; umno zidajo, pa brez božje pripomoči; zbirajo, toda ne z Jezusom, zato je vse njih delo brez vrednosti in teka; dokler so pa tisti, ki najpred božje kraljestvo in njega pravičnost iščejo, tudi s časnim blagom obilno in bogato obdarovani. Le poslušajte še, kake obljube je Bog izraelškemu ljudstvu po Mojzesu storil: „Ako boš poslušal besede Gospoda svojega Boga, povzdignil te bo Bog črez vse narode. Gospod bo tebe za svoje sveto ljudstvo postavil. Blagoslovljen boš v mestu, blagodarovan na polji. Blagoslovljen bo sad tvojega telesa, kakor sad tvoje zemlje, črede tvojih goved in hlevi tvojih ovec; Gospod bo svoj blagoslov razlil črez tvoje žitnice in črez tvoje kleti.“

Kristjani! te so obljube, ktere je Bog po Mojzesu vsem zvestim služabnikom storil. Tudi vam se bodo dopolnile, ako se po božjih zapovedih ravirate. Če se pa do zdaj spolnile niso, prosim, pretresite svojo vest, morebiti, da ste s svojimi grehi vire božjih gnad zamašili, in se tako žegna božjega nevredne storili; glejte zraven tega pa še, da pod svoji strehi takih ljudi nimate, ki s svojim razpuščenim življenjem jezo božjo dražijo, ter prekletve ne le nad se, ampak tudi nad vas vlečejo, ker en sam grešnik je gostokrat nesreče cele družine kriv.

II. del.

Nisem v dan brez premislika govoril, ko sem rekel: Glejte, da nimate pri hiši takih ljudi, od kterih veste, da božje zapovedi prelomljajo, ker tako bo kletev pogubljenja vašo hišo gotovo napolnila. Zastonj bodo tedaj vaše molitve, zastonj vaši posti in vaše čuvanja, zastonj vaše miloščine in ubogajmedanja; zakaj dasiravno so te dela same na sebi dobre in hvalevredne, vendar pri Bogu zadostne niso, vas kazni božje rešiti. En sam hudoben hlapec, ena sama razberzdana dekla ali en spriden sin vzrokuje več hudega pri hiši, kakor brumnost ali pobožnost vseh drugih; ker presveta dolžnost veže gospodarje in gospodinje kristjanske, take spridene osebe zboljšati ali pa odpoditi. Mi se zavzamemo, ko vidimo, kako se kristjanske rodbine, če tudi delavne in bogaboječe, z revami in nadlogami borijo. Ko bi pa njih domovišče preiskati hotli, našli bi, da prekletstvo božje nad njimi teži, kterege je ta ali uni zmed domačih priklical. Resnico tega nam pričuje sveto pismo v bukvah Jozuetovih, kjer beremo, da nepokorščina enega samega vojaka je vse srečno načetje Izraeljcev pokvarila, in njih veselje v grenko tugo spreobrnila. — Bog je bil svojemu ljudstvu zapoved dal, mesto Jeriho razdjati, vse pokončati, in si ničesar ne prihraniti. Ahan, prost vojniki, se je prederznil božjo zapoved prelomiti in si

količkaj od poropa prisvojiti. Ali glejte! — to malo bilo je dovolj, maščevanje božje nad vesoljno Izraelsko ljudstvo priklicati. Štiri tisuč vojščakov so prebivavci mesta Haja deloma pomorili, deloma v beg zapodili in — Bog se je očitno zaprisegel, da Ahanov greh ne bode le-te nesreče kriv, temuč da jih celo zapustil bode in serditim sovražnikom izdal. To strašno žuganje je izraelske otroke tako dolgo težilo, dokler niso Ahana, njegovo ženo in otroke v Ahorski dolini s kamenjem posuli in pobili. Zapomnite, predragi moji! strašne sodbe svetega in pravičnega Boga, gospodarji in gospodinje kristjanske! vi, ki tako slabo za svoje podložne skerbite, in za njih dušni stan nič ne porajtate, vi, ki njih gerdo obnašanje poznate, toda jih ne svarite in boljšate. Saj se sami obdolžujete te pogubne nemarnosti, ker se večkrat hvalite rekoč: Moj posel ima scer v pričo mojih otročičev nesramne usta, je pa zvest, priden, skerbi za dom, torej ga posloviti le zavoljo klafanja bi ne bilo prav, zakaj kdo ve, kdaj bi spet na tako verlega posla naletel?! Vi večkrat pravite: Moji sinovi in hčere sicer hodijo o nedeljah in praznikih po somnjih, seveda mladina mora tudi kaj poplesati in se razvedriti, črez teden pa se na polju in v hosti tako trudijo in snujejo, da mi od veselja v persih igra. Ali bi nas ljudje neumnih ne psovali, ko bi jim navadnih veselie vroče mladosti ne privoščili?!!

Moj Bog! kolika je vendar slepota taciuh kristjanov! Oni le to vidijo, kar jim je pred očmi, Boga pa še v misel ne jemljejo! Časni dobiček jih tako omami, da k najhujšim pregreham molčijo, ter ne prevdarijo ti reveži, da en sam greh jim Gospodovo prekletje nakopuje. O ko bi spoznati hotli, da je le Bog izvir vsega dobrega, da vse njih prizadetje brez njegovega blagra ali žegna je prazno delo brez pravega sadú, in da v takem stanu naravnost proti peklu potujejo! Zakaj vera, pamet in skušnja nas učijo, da Bog takim ljudem svojega blagoslova ne samo odtegne, ampak tudi v časno in večno pogubljenje pahne. Bog je po preroku Zahariju rekel: „Zarotil sem se, svoje prekletstvo nad grešnike izliti, ter ž njim njih pohištvo kakor s požrešnim ognjem razdjati. To je prekletstvo, ktero črez vesoljno zemljo pošljem. Prekletje naj pride v hišo goljufa in tega, ki krivično prisega, v sredi njegove hiše naj postane in jo požre.“ Naj bi pa nihče ne mislil, da je to le nerodovitno žuganje, ga je Bog večkrat v djanji resnično izpeljal. Z najstrašnejšimi kaznimi je grešnike tepel, ja zavoljo njih cele deže kaznoval. Sveto pismo nam to v zgledih kaže. Kaj je Asirsko kraljestvo pokončalo? Mehkužnost kralja Sardanapala in njega podložnih. Kaj je Madjansko kraljestvo razdjalo? Grozovitnost ljutega Astiaga. Kje je rimsko cesarstvo, nekđaj vsemogočno zvano, pred kterim se je ves tadašnji svet tresel? Kaj mu je res, tako žalosten konec napravilo? Nagujusno malikovavstvo, žertija, napuh. — Kje so bogati Babilonci, Kaldejei in Perzijani, Feničani in Egipčani,

tolikanj slavne ljudstva? Poginili so s svojimi hudobijami vred. In — da od starodavnih časov in narodov molčim, obstojte resnico, kaj je pred nekimi leti v našem cesarstvu kervav punt užgalo, da je kri naših bratov v raznih deželah na potoke tekla? Kaj je vzročilo, da so se stebri Evrope vidno majali ter jej nesrečno razdjanje protili? Kaj družega, kakor nepokorščina, kakor zaničevanje božjih in deržavnih postav, kakor nečloveške zločenstva? Kdo je kriv, da bleda smert z urnimi nogami od dežele v deželo teka, seboj kužne bolezni vodi, ljudi in živino mori? Kdo je kriv, da mila mati naša od leta do leta neusmiljenejša prihaja ter najpopotrebnejšo hrano odreka? Tudi se semtertje na vinikah kužna bolezen kaže. Kdo je tega kriv? Gerda potrata božjih dari, divja samopašnost, nesramna nečistost, peklenško sovraštvo, serdite pravde, zavid, nevoščljivost, preklinjanje, rotenje, oskrunjenje nedelj in zapovedanih praznikov in svečanost. Ta je babilonski kelih, iz kterega večina sedanjih kristjanov pije, in ne le po večih mestih, ki so že tako matere in rednice najostudnejših gerdob, ampak tudi na priprostih kmetih, na samotnih selih, kjer je v zlati dobi keršćanstva, zveličanska vera kakor v varnem zavetju lepo cvetela, ter rajskega sadu svojim spoznovavcem bogato donašala, se je modrija peterih počutkov vselila, in iz človeških sere spoznanje Jezusa Kristusa, kakor osramotivno neumnost pregnala. Vam se moje govorjenje prenapeto zdi; odgovorite mi, ali je še kaka zapoved na Mojzesovi tabli, ktere bi nehvaležni Adamovi otroci ne bili pohodili!

Jes sem Gospod tvoj Bog, se prva božja zapoved glasi, ki nam veli Boga spoznavati, častiti in moliti. Ali kdaj so ljudje Boga manj ljubili, manj se ga bali, kakor zdaj? Ne da bi Boga molili, moli napuhnež le samega sebe, moli lakomnik kupe zlata in srebra, moli nečistnik meseno najemnico.

Ne izrekuj božjega imena brez potrebe, pravi druga zapoved, ktera nam prepoveduje krivo rotenje, zaničljive pogovore od Boga in božjih reči. In vendar ni tako malovredne stvari, zavoljo ktere bi se dandanešnji Bog za pričo ne klical, in vendar nikdar še se ni tako zaničljivo od Boga in posvečenih reči govorilo, kakor zdaj! Ali ni navadna šega, da se ljudje pri polni kupi vina, ola ali žganja iz svetih reči norca delajo?

Posvečuj praznike. Sedmi dan je dan Gospoda. Kaj sem rekel? Ne, o Bog ne! sedmi dan ni več tvoj, ampak on je dan igre, pijaučevanja, razsajanja, pohujšljivega plesa, uboja, morije, je dan najgerših pregreh, dan kupčije, barantanja, vožnje, poljedeljstva. Tvoj dan, o Bog! je dan hudiča postal.

Storim stopinjo naprej. Stariši! zdaj govorite vi namesto mene. Kako spolnujejo vaši otroci četerto zapoved? Ali res, da spoštujejo vaši sivo glavo? — vas ljubijo? — vas ubogajo? — No, odgovorite! — O vroče solze, ktere se iz vaših oči vdirati vidim, vaše od tuge stiskano serce vam ziniti ne pripusti. Dovolite,

da jes namesto vas odgovorim. Ne le dokler ste krepki in zdravi, vas vaši sinovi in hčere ne spoštujejo, ampak tudi v starosti in boleznih vas zaničujejo in v vaših potrebah zapuščajo. Je li dolgo od tega, odkar je hudobni sin v moji pričujočnosti svojo že s smertjo se borečo mater strahoval, da jej bo streho na glavo poderl, zato ker je par rajnišev svoji materni cerkvi nameniti hotla? „Vidite, duhovni oče!“ mi je osemdesetletna žena vsa objokana rekla, „da mi še na večnost pripravite se, in s svojim Bogom obrajtati ne pustite.“ O izveržki človeštva, taki sinovi, katerim nobena reč zadosti sveta ni.

Ne ubijaj ne telesa ne duše svojega bližnjega. Kdo spolnuje to zapoved, ktera sovraštvo, krivično jezo, razpertje prepoveduje? Ali ne voščuje brat bratu le nesrečo, le pekel? Ali ni že zdavnej krivičen serd vse posvečene vezi raztergal?

Ne prešestuj! Tovarštvo z drugim spolom in priložnost k grehu zapusti, — oči, ki te v greh napeljujejo, skerbno ogradi, da ne bodo device pohotno gledale, — umikaj se godcem in plesavkam — ne hodi v očitno nevarnost, zakaj kdor nevarnost ljubi, v nevarnosti pogine. Se pa to opominovanje spolnuje? Ni le kakor o času Noeta vse meso svojo pot spridilo? Ali ni čednost in sramožljivost obče zaničevana?

Ne kradi. Ti gospodar ne smeš delavcem in najemnikom, hlapcem in deklam plačila tergati ali celo tajiti. Ti, hišni oče, ne zapravljaj po pregrešnih razvadah premoženja svoje soproge in njenih otrok. Ti zatiravec zapuščenih sirotic! poverni do zadnjega vinarja tisto blago, tisto zemljo, tisto senožet, ktera ni tvoja, sicer boš ojstro sodbo imel! Ti, neusmiljeni odertnik! ali ne slišiš joka in krika tiste družine, kateri si zavoljo majhnega posojila celo imetje s kačjo prekanjenostjo ukradel, in jo na beraško palico vergel? — Pa kdo poverne, kar je zgoljufal, ali ukradel? — Ali ne poznamo takih, ki so pripravljene raji celo večnost v peklu goreti, kakor pa poverniti?

Od čime zapovedi ne bom obširno govoril, zakaj komaj dva ali dve vkup pridete, že črez tretjega jezik brusijo. Ravno tako se tudi ostale zapovedi ne spolnujejo!

S k l e p.

Kristjani! se boste še mar čudili, da vas pravični Bog na mnogotere viže tepe? da vašo časno srečo podira? Zaprisesel se je, da grešniki ne bodo le v večnosti, ampak tudi v časnosti ker-vavo tepeni. Zatorej nas Jezus Kristus ljubeznjivo opominja, grehu slovo dati, serca na posvetno ne zavezovati, ampak najpred božjega kraljestva in njegove pravice iskati. Ker pa to opominovanje nič več ne obrajtate, ker le za časno blago skerbite, ker ste na Boga

pozabili, ker ž njegovimi darimi strate delate, je tudi Bog pravičen, da se njegov serd užge in prekletje nad našo deželo pride.

Glejte! tako kaznuje Bog vse, ki njegove poti zapustijo. Sodate zdaj, preljubi! sami, kako škodljiv je greh. — Greh prvič zamaši vire blagoslova božjega, in drugič sili tako rekoč Boga, nas in naše premoženje prekleti.

Kristjani! hočete se razveseljevati pri svojih opraviilih blagoslova božjega, prosim vas, opustite greh. Le tedaj, ako se bote greha varovali, pa dobro delali, le tedaj bo Bog vam na strani, vaši pravični nameni vam bodo po volji izšli, le tedaj bote časno in večno srečni. Amen.

Pridiga v god ssv. apost. Petra in Pavlja.

(Od spreobrnjenja; gov. J. A—st.

„Tisti, kateri je delal s Petrom v aposteljstvu pri Judih, je delal tudi z menoj med neverci.“
(Gal. 2, 8.)

V v o d.

Aposteljni so bili v roci božji orodje, kterega se je Bog za razširjenje svete cerkve poslužil, katero je njegovi edinorojeni Sin na zemlji postavil. Oni so bili od Kristusa v to izvoljeni, da bi bili po njegovem vnebohodu njegov božji nauk Judom in vsemu svetu oznanovali, in vse ljudstva z vezjo spoznanja in ljubezni nebeškega Očeta, v eno ljudstvo, v eno zbirališče zedinili; in znano je, s koliko gorečnostjo, s kolikim zatajevanjem samega sebe so to povelje Jezusovo spolnovali. Blago in premoženje zapustiti, od svoje zlahte za vselej slovo vzeti, ptuje dežele prehoditi, preganjanje terpeti, pred sodbo vlečenim biti, z lakoto in žejo se vojskovati, vsak čas v smertni nevarnosti biti — to jim ni bilo nič težavnega, da so le Kristusovo cerkev razširjati mogli. O kako blag, kako častitljiv mora nam kristjanom biti spomin takih mož, kateri so za Boga in za Jezusa vse darovali! Pri vsem tem so bili pa ti možje vendar le človeki, in ravno zato, posebno pred svojim spreobrnjenjem, niso bili brez pregreška. Oni tudi sami svojih prestopkov niso tajili, ampak so več takih pregreškov še clo v evangeljskih prigodbah pismeno zaznamovati dali. Mi se hočemo zdaj le dveh aposteljnov, sv. Petra in Pavlja spomniti, katerih spomin danes ponavljamo. Črez vse velika je bila gorečnost in delavnost teh dveh aposteljnov v Jezusovi službi; vendar so nam pa iz njih poprejnega

življenja veliki pregreški znani. To naj nam priložnost daje v naše podučenje ta le dva stavka premišljevati.

I. Peter in Pavelj sta pred spreobrnjenjem velike pregreške na sebi imela. To naj nam bo v nauk, da nikar preveč sami v se ne zaupamo.

II. Peter in Pavelj sta vendar velika svetnika postala. To naj grešnika s serčnostjo in z zaupanjem napolnuje. Pripravite se!

I. del.

Peter in Pavelj sta pred spreobrnjenjem velike pregreške na sebi imela.

Peter je iz ljubezni do Jezusa vse zapustil, je tri leta pri njem bil, je vse njegove nauke slišal, in njegove čudeže videl, je očitno spoznal, da Kristus je Sin živega Boga — in vendar je omahnil in padel. Peter sam ni verjel, da bi se to zgoditi moglo. Ko mu je Jezus rekel: „Preden bo petelin dvakrat zapel, boš me trikrat zatajil,“ je poln zaupanja v svojo lastno moč odgovoril: „Gospod! jes sem pripravljen s teboj v ječo in v smert iti.“ — On se je mislil močnejšega od vseh drugih aposteljnov: „Da bi se ravno vsi pohujšali nad teboj, jes vendar ne!“ — In Peter ni le z besedo govoril, ampak se je tudi v djanju za svojega ljubega učenika potegnil. Ko je derhal od velikega duhovna in pismoučenih izposlana Jezusa prijela, izderl je Peter meč, mahnil po hlapcu velikega duhovna, in mu desno uho odsekal.

Pa komej je videl svojega gospoda in učenika v rokah sovražnikov, vpadla mu je vsa serčnost. On ni mislil, v koliko nevarnost se poda, ko je od daleč za Jezusom v hišo velikega duhovna Kajfa šel, in se je clo k ognju vsedel, pri katerem so se nekteri hlapci in dekle grelj. O tisti natolcljivi in prederzni pogledi, s kterimi so ga ljudje pogledovali, so ga strašiti začeli. Od strahu ves premoten sam ni vedel, kaj dela; od skerbi samega sebe oteti, stori, kar se je njemu samemu nemogoče zdelo. Prišla je neka dekla, in mu rekla: „Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem?“ On pa je tajil vpričo vseh: „Nisem; žena! ne poznam ga!“ In to zatajenje je trikrat ponovil, in s rotnjem in priseganjem zaterdil. Tako zlo je Peter padel.

In kako se je s Pavljem godilo? Od Gamaliela v Judovski veri podučen je bil ves vnet za judovsko vero, in je kristjane neusmiljeno preganjal. Ko so kamnjali Štefana, gledal je z dopadanjem, in je varoval oblačila tistih, ki so ga s kamenjem pobijali; ni se mu smilil nedolžni mladeneč, ki je za Jezusa kri prelival. Protenje in morijo je pihal v učence Gospodove, je šel s silo v njih biše, je može in žene iz njih vlačil, in jih v ječe zapiral; pred njim je šel strah in trepet, zraven njega pa terda neusmiljenost. Razun

aposteljnov so vsi kristjani bežali iz Jeruzalema, da bi divji grozovitosti moža vbežali, ki jih je pomoriti in kerščansko ime v njegovem začetku zatreti hotel. Pa ni mu bilo zadosti, le v Jeruzalemu kristjane preganjati, zato je šel k velikemu duhovnu, in je prosil od njega pisma v Damask do shodnic, da, ko bi našel ktere može ali žene, kateri bi verovali v Jezusov nauk, jih zvezane pripeljal v Jeruzalem. Pa ravno na tej poti se je Gospod usmilil oslepljenega, ga z žarkom svoje milosti razsvetlil, da je bil ves v drugzega človeka spreobrnjen. — Poglejte tudi tukaj, kako lahko se človek zmoti, in napčni, slepi gorečnosti zapeljati da. Kakor Peter, tako je tudi Pavelj v velike pregreške zašel. Ali nam ni to v nauk, da se nikoli preveč varnih misliti ne smemo, in da naj nikar preveč sami v se ne zaupajmo.

Če se je tak mož, kakor Peter, ki je bil ves vnet od ljubezni do Jezusa, tako zlo spozabil, da je Jezusa trikrat zatajil; če je bil Pavelj pri svoji veliki gorečnosti za bežje postavo vendar oslepljen in togoten preganjavec Jezusovih spoštovavcev, kako bi mogli potlej mi kaj sami v se zaupati? Če cedre Libanona padajo, kaj se bo s slabim terstom zgodilo? Kje je potlej človek, da bi si upal reči: Jes sem močen, in ne bom grešil. In vendar tako radi sami v se zaupamo, in se nobenih nevarnost ne bojimo; ravno zato pa tudi tako pogostoma padamo.

Duhovni pastirji, stariši, prijatliji svoje podložne, otroke in prijatlje svaré: Nikar se ne pečaj s tem ali unim človekom, njegova prijaznost ti je nevarna; priliznjene besede, hvala in darovi, ki se ti dajejo, so zaderga tvoji nedolžnosti; nikar jih ne poslušaj, nikar jih ne jemlji. Razveseljevanja in dobre volje, na ktere tako rad zabajaš, ponočevanje, ki ti je tako ljubo, so ravna pot k tvoji nesreči in tvoji pogubi, o pusti jih! Toda podložni, otroci in prijatliji nočejo poslušati in pravijo: Nikar za nas ne skerbite, kaj menite, da bomo kaj slabega storili? Mi že vemo, kaj je prav, in od nas se nič hudega reči ne bo moglo. O goljufivo govorjenje! Le malo časa preteče, in svarivno napovedovanje predpostavljениh in prijatljev je že dopolnjeno. — Koliko tavžent ljudi se je že zlo pregrešilo, ker sami sebi niso verjeli, da bi grešiti mogli; ko bi sami v se preveč zaupali ne bili, bi bili čuli, molili in se rešili. Oh, verjemi vendar, bodi si kdorkoli hočeš, da si slab, in toliko bolj slab, kolikor bolj sam v se zaupaš; nikar se preveč terdnega ne šteje, beži pred nevarnostjo greba; če pa nevarnosti oditi ne moreš, pojdi jej s ponižnostjo in s strahom naproti, in nikar se na svojo moč ne zanašaj. „Čujte in molite, pravi Jezus, da v skušnjava ne padete“; kdor v molitvi svojega serca k Bogu ne povzdiguje, kdor sam črez se ne čuje, od nebene, tudi še tako velike pregrehe reči ne more: Jes sem si svest, da je storil ne bom.

Če te je pa božja milost do zdaj pred velikimi budobijami obvarovala, če si do zdaj pobožno živel, in svoje serce nedolžno ohranil,

hvali Boga za to milost, vzemi si pa tudi k sercu, kar sv. Pavelj pravi: Ne bodi prevzetan, in boj se. Nikoli ne misli, da tvoja pobožnost in čednost je že doveršena, zakaj ti še lahko grešiš, lahko še v velike hudobije zajdeš. Misli, kakor David: „V hudobijah sem rojen, in v grehih me je moja mati spočela.“ Varuj se prevzetnosti in zaupanja v samega sebe, če hočeš, da se boš greha obvaroval.

Do zdaj smo slišali, da Peter in Pavelj sta se zmotila in sta grešila, in da to naj nas uči, da nikar sami v se ne zaupamo; zdaj pa tudi poslušajmo, kako sta z božjo milostjo velika svetnika, in poglobitna stebra cerkve postala.

II. del.

Peter in Pavelj sta bila velika grešnika, ali ona dva sta tudi veliko pokoro delala, in velika svetnika postala.

Peter je petelina peti zaslišal, in precej se je spomnil Jezusovih besed, in ko ga je bil Jezus milo pogledal, zapeklo ga je precej tako v serce, da je ven šel in britko jokal. Pravijo, da je sv. Peter potem vse dni svojega življenja svoje pregrešenje obžaloval, in kaderkoli je petelina peti zaslišal, so se debele solze iz oči vdirale, tako da so se mu bili od prelivanja solz grabnici po licih naredili.

Pa ne samo z jokom je Peter svoj greh popravljal, ampak tudi z besedo in z djanjem je potem velikrat pokazal, kako neizrečeno da Jezusa ljubi.

Po Jezusovem vstajenju je bil Peter vpričo drugih aposteljnov od svojega Zveličarja trikrat vprašan: Simon! ali me ljubiš? Trikrat odgovori Peter: Gospod! ti veš, da te ljubim. (Jan. 21.) In to ponovljevanje njegove ljubezni je Kristusu tako dopadlo, da mu je vse svoje ovčice izročil s temi besedami: „Pasi moje ovce; pasi moje jagnjeta.“

Ko je binkoštni praznik sv. Duba prejel, precej je svoje veliko delo, oznanovanje sv. evangelija, pričel. Njegova gorečnost za Jezusovo vero je bila zdaj toliko večja, kolikor mlačnejši je ob času svojega padca bil. On, kterega je poprej dekla velikega duhovna v strah pripravila, je zdaj pred vse Judovsko ljudstvo nevstrašeno stopil, in od Jezusa Nazarenskega s toliko močjo in gorečnostjo zapridigoval, da se jih je na njegovo prvo pridigo okoli tri tavežent spreobrnilo. Ni se bal ne ječe, ne smerti, ko je pred velikim Judovskim zborom stal, in naravnost je odgovoril: „Bogu je treba bolj pokoren biti, kakor ljudem; mi ne moremo zamolčati, kar smo videli in slišali, in je bil vesel, ko je bil raztepen, da je bil vreden štet zavoljo imena Jezusovega nečast terpeti. (Djanje apost. 5.) Zdaj se je spolnilo njegovo zagotovljenje: Gospod! jes sem pripravljen s teboj v ječo in v smert iti; zdaj je šel tje

med očitne sovražnike, in hinavske brate, tje v težave apostolskega življenja, v smertne nevarnosti, tje v ječo in v ketine, tje poslednjič na križ. Preden so ga pa križali, sprosil si je, naj mu glavo k zemlji obernejo, ker se je po svojih ponižnih mislih nevrednega štel, da bi tako, kakor njegov Gospod, križan bil.

Pavelj je bil ravno na poti proti Damasku kristjane ondi preganjat, kar ga iznenada svitloba enaka blisku obda. Pade raz konja in oslepi. Nek glas pa mu reče: „Savelj, Savelj, zakaj me preganjaš?“ On pa ves vstrašen vpraša: „Gospod, kdo si ti?“ Glas reče: „Jes sem Jezus, ktereга ti preganjaš.“ — „Gospod, kaj mi je storiti?“ vpraša zdaj Savelj.“ Pojdi v mesto, odgovori Jezus, tam boš slišal, kaj imaš storiti.“ — Njegovi tovarši so videli svitlobo, slišali glas, vendar pa niso videli tistega, ki je govoril. Vzdignejo ga potem, in ga peljejo v mesto, kjer se je tri dni in tri noči postil, in potem je prišel k njemu na božje povelje učenec Ananija, ki ga je podučil in kerstil. — In on je spet spregledal pa ne samo s telesnimi očmi, ampak tudi z dušnimi je spoznal Jezusa, in je bil zanaprej najbolj goreči apostelj. — Zdaj mu je vera Jezusova črez vse draga; zdaj bi vse ljudstva zemlje, ko bi mogoče bilo, pripravil, naj sprejemejo sv. vero; zdaj je vedno na potih, in želi povsod biti, da bi povsod dobro storil. Njegovo edino veselje je le Jezus, in poveličanje njegovega imena: nič drugzega noče več vedeti, kakor Jezusa križanega, v nobeni drugi reči se ne hvaliti, kakor v križu Gospoda Jezusa Kristusa. Njegovo prizadevanje, križanemu Jezusu molivcev pridobiti, je bilo tako veliko, da je po vseh imenitnejših mestih tačasnega velikega rimskega cesarstva sv. evangelije oznanoval, in je v njih kerščanske občine ustanovil, ali pa v veri poterdil, ali pa z novimi udi pomnožil. Še clo pred poglavarji in kralji je Jezusovo ime oznanoval, in po pravici je smel reči, da je več kakor vsi drugi aposteljni delal. Kar je za Jezusa terpel, pripoveduje sam v svojih listih: preganjanje, ječo, bičanje, nevihte na morju in ladjolom, nadloge, križe in težave — vse, kar si človek strašnega misliti zamore. „Do te ure, piše v I. Kor. 4, 13., smo lačni, žejni in nagi, in nas za uho bijejo, in nimamo stanovitnega prebivališča. Nas kolnejo, nas preganjajo, nas preklinjajo, kakor smeti tega sveta smo postali.“ Pa vse te nadloge niso bile v stanu njegove apostolske gorečnosti oslabiti, ampak terpljenje ga je še le bolj v gorečnosti vnemalo, v kateri je tako dolgo stanovitven ostal, da je tudi on cesarju Neronu za Jezusovo voljo svojo glavo tje dal. — Tako pobožnost, tako svetost sta dosegla ta dva aposteljna, ki sta poprej velike pregreške na sebi imela. Spravljena s Kristusom, sta bila njegova najgorečniša služabnika, oznanovavca njegovega evangelija, stebra njegove cerkve!

Zdaj naj nobeden ne obupa, kdor se je pregrešil in želi pobiljšati se; nobeden naj ne reče: Pri meni je vse upanje pri kraju, jes sem že predaleč v hudobiji zašel, da bi se še pobiljšati mogel;

nobeden naj ne reče: Nedolžnost mojega serca je zgubljena, jes sem predeleč od prave poti zašel, da bi še mogoče bilo z Bogom se spraviti. Ti, kateri tako govoriš, misli na Petra in Pavlja, ki sta tudi velike grehe storila, in sta vendar velika svetnika postala; misli na zgubljenega sina, ki je tudi daleč zašel, in je vendar v največi nesreči sklenil, se k svojemu očetu podati in mu reči: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe, jes nisem več vreden, tvoj sin imenovan biti; stori me le najmanjšega najemuika v svoji hiši. Moli z grešnim kraljem Davidom: „Iz globočine vpijem k tebi, o Gospod! Gospod, usliši moj glas, in reši mojo dušo.“ Moli, kakor David s pobožnostjo in hrepenjem: „Stvari v meni, o Bog! čisto serce, in ponovi v mojem oserčju pravega duha“, — moli to molitev s terdnim sklepom, in skusil boš, da Bog, po kterege pomoči ti koperniš, je dober in mogočen, in da se še poboljšati zamoreš, če le resnično voljo imaš, in v Boga zaupaš. — Ta tolažna resnica, da človek, če je tudi v velike grehe padel, se še zveličati zamore, naj pa nikogar v njegovi hudobiji ne vterdi; nobeden naj ne misli: Bog je usmiljen; če tudi grešim, me ne bo zavergel. Tako naj nobeden ne misli; Peter in Pavelj nista terdovratno v svojih zmotah ostala, in Bog, kateri ti je odpuščanje obljubil, ti jutrajšnjega dneva ni obljubil. Oh, koliko jih je, ki so padli, pa niso spet vstali, ampak so v svojih grehah obtičali, ali pa so v hudobije se pogreznili, ki so jih vekomaj nesrečne sterili! Tudi Juda je bil apostelj, in je imel na ponudbo milost spreobrnjenja, in se vendar ni spreobernal.

Sklep.

Kar sem govoril, to k sklepu kratko ponovim: Peter in Pavelj sta bila nekđaj velika grešnika; to naj nas uči, da ponižni in previdni bodimo. Kdor stoji, naj gleda, da ne pade. Peter in Pavelj sta velika spokornika in svetnika postala; to naj grešnika tolaži, in ga z zaupanjem navdaja, da se tudi še spreobrniti in zveličati zamore. Kdor je torej padel, naj še danes začne; naj se k pravi pokori poda, da se, kakor sv. Peter in Pavelj, s svojim Bogom spravi, in ž njima večno zveličanje doseže, katero je le nedolžnim ali pa resničnim spokornikom obljubljeno. Amen.

Pridiga za VII. pobinkoštno nedeljo.

(Homilija; gov. —f—.)

„Varujte se lažnjih prerokov.“
(Mat 7, 15.)

Vvod.

Danešnje sveto evangelije je sklep tiste imenitne pridige Jezusove, ktera se gorska pridiga imenuje. Med drugimi lepimi nauki, ktere Jezus v tej pridigi razlaga, se znajde tudi ta: Pot proti nebesom je ozka, cesta proti peklu pa široka. Po cesti hodi veliko ljudi. Ravno zato Jezus svari pred lažnjivimi preroki, kateri božje zapovedi napačno razlagajo v mnogih rečeh, in s tem ljudi na široko cesto zapeljujejo. Ob enem naznanja tudi nektera znamenja, po katerih se krivi preroki razločijo od pravih prerokov. Na dalje svari Jezus pred mlačnostjo v dobrem in duhovno lenobo. In na zadnje še pove, da v zveličanje ni še zadosti, da bi človek le samo veroval v Boga ali Boga večkrat zaklical, temveč je tudi še treba zvesto spolnovati božjo voljo.

„Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Varujte se lažnjih prerokov, kateri pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi.“

Preroke so med Judi imenovali tiste ljudi, kateri so napovedovali prihodnje reči. Tudi so grešivšim kraljem in nepokornemu ljudstvu oklicevali šibe božje, ktere so imele nad njih priti. Take kazni božje je oznanoval Mojzes kralju Faraonu. (Exod. 3.) — Samuel kralju Savlju (I. Kralj. 15, 28.), — prerok Natan kralju Davidu (II. Kralj. 12.), — prerok Ahija ženi Jeroboamovi (III. Kralj. 14.), — prerok Elija brezbožnemu Ahabu in hudobni Jecabeli (III. Kralj. 21.) — Prerokom je Bog dal tudi moč in oblast, da so čudeže delali, ter ž njimi spričevali resnico svojih besedi, kakor Mojzes pred Faraonom. (Exod. 7.) Prerok Elija je vdovi namnožil olje v verču in moko v predalu, da ni pošlo ne eno ne drugo, dokler je terpela lakota, in jej je verh tega tudi še mertvega sina obudil v življenje. (III. Kralj 17.) — Preroki so zraven tega tudi še božje zapovedi in božjo postavo razlagali ljudem. (Deuter. 17.) — Ponižni, ki so bili, so le bolj revno obleko nosili; večidelj so se oblačili v obleko z ovčjih kož sešito. . . . — Ker so se pa o Jezusovem času tudi pismarji in farizeji šteli med preroke, in se oblačili v obleko iz ovčjih kož sešito, zraven tega pa so mnogo hudih nauk med svet trosili, ter božje zapovedi napačno razlagali ljudem, so, se ve, da s tem doprinašali veliko hudega. Ravno

zavoljo tega je Jezus svoje poslušavce svaril in jih opominjal, varovati se takih lažnjivih prerokov in deržati se nauk, ktere jim je en razlagal. „Varujte se lažnjivih prerokov“, je rekel, „kteri pridejo k vam v ovčjih oblačilih,“ kteri po svojem zunanem zadržanju življenje pravih prerokov sicer posnemajo, „znotraj pa so zgrabljivi volkovi.“ Kakor namreč volkovi tergajo in mesarijo ovce, kedar med nje pridejo, ravno tako delajo lažnjivi preroki, kedar dohajajo med ljudi, ter jih narejajo nesrečne časno in večno s tem, da jim s svojimi strupenimi nauki okužijo dušo in telo.

Marsikterega hudobnega človeka vtegnemo sicer že po njegovem govorjenju spoznati, kakošnega duha da je. Bogotajec le rad take besede na svojem jeziku ima, s kterimi zasramuje sveto vero; nečistnik najrajši od nesramnih reči govori; pijanec in samopašnež od dobrih jedi in pijač; lakomnik od denarja in posvetnega blaga; nevoščljivec od slabost in pomanjkljivost drugih ljudi itd. — Ker pa vendar le mnogi hudobneži marsikterokrat prikrivajo ljudem svoje serce, uči Jezus svoje poslušavce, naj pazni bodo na djanje in ravnanje lažnjivih prerokov, ter pravi: „Po njih sadu jih bote spoznali“; in jim to razlaga s trojno priliko, ter priliko od ternja, od osata, in od drevesa, rekoč: „Se li bere grozdje s ternja, ali smokve z osata? Tako rodi vsako dobro drevo dober sad; malopridno drevo pa rodi malopriden sad. Dobro drevo ne more malopridnega sadu roditi, tudi ne malopridno drevo roditi dobrega sadu.“ Ravno tako tudi vi pazni bodite na dela pismarjev in farizejev, je hotel Jezus reči svojim poslušalcem, in prepričali se bote, da niso dobra, niso pravična njihova dela. Serce se namreč razodeva po delih. So dela hudobna, je hudobno tudi serce. Hinavci vtegnejo sicer dolgo časa hinavščevati, zmerom pa ne morejo.

Zdaj napoveduje Jezus tudi še kazni, ktera bo zadela lažnjive preroke, ter jim žuga z večnim pogubljenjem, rekoč: „Vsako drevo, ktero ne stori dobrega sadu, bo posekano in v ogenj verženo. Tedaj iz njih sadu jih bote spoznali“, to je: Kakor malopridno drevo ni za drugo rabo, kakor za to, da se sežge; ravno tako bodo tudi lažnjivi preroki kakor malopridna in škodljiva drevesa z zemlje potrebljeni in verženi v večni ogenj, kteri je pripravil jea hudiču in njegovim angeljem. (Mat. 25.)

In da bi se njegovi poslušavci nikakor ne dali lažnjivim prerokom zapeljati, in da bi ne mislili, da je v zveličanje že zadosti, da človek le v Boga veruje in si zveličanja želi, akoravno za zveličanje nič ne dela in nič ne stori, sklene Jezus svojo imenitno pridigo s temi le besedami: „Ne vsak, kteri mi pravi: „Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak kteri stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.“ V Boga verovati, Boga večkrat na jeziku imeti ni še zadosti za zveličanje; temveč je v zveličanje treba tudi kerščanskega življenja;

zakaj Bog ne gleda toliko na besede, kolikor na dela, ne toliko na listje, kolikor na sad, ki ga drevo obrodi.

Nauki:

1. Kristus vелеva danes svojim učencem, varovati se lažnjivih prerokov. To opominjevanje Jezusovo pa ne velja le njegovim učencem, ampak velja tudi nam. Krivi in lažnjivi preroki namreč se nahajajo tudi med nami. — Lažnjivi preroki so vsi tisti ljudje, ki sveti veri nasprotne, zapeljive nauke trosijo med ljudi. Taki ljudje med svetom večo škodo naredé, kakor kuga, ker nevedne in lahkomisljene ljudi nesrečne naredé na duši in na telesu. Taki ljudje niso drugega vredni, kakor to, da bi jih kerščanski kralji in cesarji odpeljali na puste, samotne otoke. Ljubi bratje! ne poslušajte njihovih nauk; ne prebirajte njihovih bukev! Dereči volkovi so v ovéjih oblačilih.

Lažnjivi preroki so tudi vsi zapeljivci; zakaj zapeljivci pripravijo bližnjega ob njegovo nedolžnost, ob poštenje in zveličanje. Oni zalezujejo sebosno lahkomisljeno mladino, ter jo zapeljujejo ali s silo, kakor nekđaj Sihem radogledno Dino (Genes. 34, 2.), ali s priliznjeno besedo, ali s sladkimi obljubami, ali raznimi darili. Oh ljuba kerščanska mladina! varuj se takih zapeljivcev in beži pred njimi bolj kot pred derečim volkom; dereči volk bi ti le časno škodo naredil, zapeljivec pa te utegne pripraviti v večno nesrečo . . . — Beži pred njimi, kakor egiptovski Jožef pred nersramno Putifarco, in ako bežati nisi v stanu, se jim serčno v bran postavljaj, kakor svoje dni čista Suzana, akoravno bi ti pri tem za glavo šlo in za življenje. Jezus pravi: „Ne bojte se njih, ki vam telo umoré, duše pa ne morejo umoriti; bojte se velikoveč tistega, ki vam zamore dušo in telo pogubiti v pekel.“ (Mat. 10, 28.)

2. „Po njih sadu jih bote spoznali,“ veli Jezus.

Res je, da se hudobno serce marsikterikrat že po govorjenju spozna, kakor se spozna ptica po petju; zakaj kar v sercu vre, le rado pri ustih izkipi. Toda ker hudobni ljudje marsikterikrat prav po farizejsko hinavščujejo, in imajo prav lepe in sladke besede na jeziku, moramo po nauku Kristusovem bolj kot na njih besede gledati na njih dela, na njih djanje in ravnanje. Ako, postavim, vidimo, da rokodelec izdeljuje slabe izdelke, vemo, da svojega dela ne ume ali pa da ljudi slepari in goljufuje; ako tergovec slabo robo za dobro prodaja, ali krivično mero in tehtnico ima, iz tega sklenemo, da ni pošten človek; ako starši in drugi naprejpostavljeni svojih dolžnost ne storé, iz tega posnamemo, da niso pravi kristjani, ako bi tudi še tako lepa in spodbudna bila njihova govorica. Ravno tako tudi lažnjivih prerokov in zapeljivcev ne bomo spoznali po njih sladkem in medenem govorjenju, ampak po njihovem

djanju in ravnanju. Na njihova dela je treba gledati, da se jih bomo vedeli ogibati.

3. Drevesa, od katerih je Jezus v svetem evangeliju govori, smo mi ljudje. Dobri človek je dobro drevo; hudobni človek je malopridno drevo.

Ktera dela moramo doprinašati in katerih del se moramo varovati, da bomo dobra in ne malopridna drevesa.

Da bomo dobra drevesa božja, moramo sebosno doprinašati dela ljubezni. Jezus pravi: „Ljubi Gospoda, svojega Boga iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše in iz vse svoje misli. Ta je največa in perva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.“ (Mat. 22, 37—39.) Ravno zato prizadevajmo si, da bomo zares pobožni in bogaboječi, dobroserčni, zvesti, miroljubni, poterpežljivi, krotki, zmerni, čisti, sramožljivi, pošteni in pravični. Vse to nas bo narejalo prijetne Bogu in ljudem, nas narejalo srečne tu in tam.

Nasproti pa se moramo varovati nevoščljivosti, škodljivosti, togote, sovrašstva, hinavščine, goljufije, prepirov, nezmernosti v jedi in pijači, nečistosti, nesramožljivosti, neznašljivosti, in drugih enakih del, ktera nas v zamero pripravljajo pri Bogu in pri ljudeh, in nas nesrečne narejajo v sedanjem in prihodnjem življenji. (Gal. 5, 21.) Zakaj kakor bo malopridno drevo posekano in v ogenj verženo, ravno tako bodo hudobni ljudje verženi v večni ogenj, v večno trpljenje.

4. Da človek ne bo zaveržen in pogubljen le samo zavoljo svojih hudih del, ampak tudi že zavoljo zamude dobrih del, Kristus kar naravnost pove ob koncu svoje pridige, rekoč: „Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo; ampak kateri stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.“ — Ktera pa je volja božja? Volja božja je naše posvečenje, piše sveti Pavelj. (I. Tes. 4, 3.) Posvečujemo pa se, ter svetejši in svetejši postajamo s tim, da zvesto spolnujemo svete božje in cerkvene zapovedi in dolžnosti svojega stanu in neprenehoma dobra dela doprinašamo. Ako tega ne storimo, večnega življenja ne zadobimo, akoravno bi se sicer z nobenim drugim grehom ne pregrešili. To je očitno ne le iz Jezusovih besedi, ki smo jih brali ob koncu danešnjega svetega evangelija, ampak tudi iz prilike od nemarnega hlapca; (Mat. 25, 30.) iz prilike od nespametnih devic; (Mat. 25, 10.) in iz prilike od smokvinega drevesa. (Luk. 13, 7.) Nemarni hlapec ni bil v ječo veržen zavoljo tega, kakor da bi bil zapravlil talent svojega gospoda, ampak le zato, ker je talent zakopal, in ga ni hotel pridno obračati. Nespametne device na ženitnino niso bile spuščene, toda ne zavoljo nečimurnosti, prevzetnosti ali drugih grehov, ampak le zavoljo tega, ker olja niso imele v svojih svetilnicah, ter olja dobrih del. — Smokvino drevo ni bilo posekano in v ogenj verženo zavoljo malo-

pridnega ali strupenega sadu, ampak le zato, ker nobenega sadu ni dajalo.

Vidite tedaj, kako veliko je ležeče na tem, da sveto voljo božjo zvesto spolnujemo, se po svetih božjih zapovedih natančno ravnamo, dobra dela pridno doprinašamo. S tim si zadobivamo božje dopadenje, s tim si vterdujemo svojo lastno srečo. Ko je Jezus nekega dne v shodnici ljudi učil, pridejo njegova mati in njegovi bližnji sorodovinci, in bi bili radi ž njim govorili. Ko Jezusu to povedó, rekel je: „Kdo je moja mati in kdo so moji bratje? In je roko stegnil nad svoje učence, rekoč: Glejte, moja mati in moji bratje! Zakaj kdorkoli stori voljo mojega Očeta, kateri je v nebesih, tisti je moj brat, sestra in mati.“ (Mat. 12, 48—50.) Zvesto tedaj vbogajmo usmiljenega Jezusa, ki to, kar je mladenču rekel, (Mat. 19, 17.) veleva tudi slehernemu zmed nas, rekoč: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“ Amen.

Pridiga na god sv. Urha.

(Grešniki se vstavljaajo svojemu odrešenju; gov. A. M.)

„Jes sem pot, resnica in življenje; nobeden ne pride k Očeta, razun po meni.“
(Jan. 14, 6.)

Vvod.

Blizo pred 980 leti je bil na Nemškem rojen otrok, ki je pri sv. kerstu prejel ime Urh, ktereга god ravno danes obhajamo. Rojen je bil iz plemenitih starišev grofovskega stanu. Ker pa Bog ne gleda na imenitost stanu, ne na žlahtnijo, obiskal je tudi malega Urha z dolgo boleznijo, da se je bilo za njegovo življenje bati. Dasiravno ga je mati z vso materinsko ljubeznijo varovala in gleštala, vse nič ni pomagalo. Nekega večera pride v grad reven sicer, pa bogaboječ duhoven in prosi prenočišča. Pobožna grofinja ga prijazno sprejme in mu posluži ter ga, preden odide, zaprosi, naj bolnemu otroku k zdravju pomaga, naj mu sv. blagoslov podeli. Sv. mož jo rad usliši, otroka blagoslovi in reče: Ne boj se bogaboječa žena! tvoj otrok bo ozdravel, bo še visoko starost učakal in, potem ko bo na svetu veliko dobrega storil, bo postal velik svetnik. In glejte! kar je ta sv. mož prerokoval, vse se je na tanjko spolnilo. Otrok Urh je ozdravel, je rasel po zgledu sv. Zveličarja Jezusa Kristusa kakor v starosti tako v modrosti in dopadenju pri Bogu in pri ljudeh. Že v svojem 31. letu je postal škof v Avgsburgu. Veliko je preterpel v tem težkem stanu. Da o drugem

molčim, povem le, da cele vojskine trume, ki so kristjanstvu posebno od ogerske strani žugale, je on premagal pa ne z mečem, ampak z mogočno besedo sv. evangelja. Veliko si je prizadeval za lastno zveličanje in veliko se trudil za časno in večno srečo ne samo svojih ovčic, ampak cele sv. cerkve. Zatorej ga je Gospod kot svojega zvestega hlapca k sebi vzel v 83. letu njegove starosti. Celo sv. mati katolijska cerkev ga časti kot velikega svetnika; naša visokočastita dekanija se mu priporočuje kot svojemu patronu in danes obhajamo veseli spomin tistega dneva, ko je nebeško krono dosegel.

Na misel mi pride vprašanje: Kaj je sv. Urha do tako visoke svetosti pripeljalo? Če prebiramo njegovo življenje, smemo soditi, da nič drugega ne, kakor besede njegovega Učenika Jezusa Kristusa, ktere je vedno v sercu imel: „Jes sem pot, in resnica, in življenje.“ Da je Jezus pot v večno življenje, je sv. Urhu, pa tudi nam pokazal s svojim zgledom; da je on resnica, nam je pokazal s svojim sv. naukom; da je večno življenje, nas je prepričal s svojim sv. odrešenjem. Zavoljo tega je on ravno na svet prišel. Kdo bo tedaj popisal hudobijo tistih ljudi, ki nočejo po zgledu sv. Urha sveto živeti, nočejo spoznati, da je Jezus pot, resnica in življenje, ki se vstavlja svojemu Odrešeniku? Kako, ali se najdejo tako nehvaležni ljudje? Najde se jih brez števila in ti so vsi grešniki. Grešnike je starček Simeon v mislih imel, ko je v tempeljno, Odrešenika v naročju deržé, prerokoval: Ta je postavljen v znamenje, kateremu se bo zopergovorilo. V čem obstoji to zopergovorenje? — To bom danes pokazal.

Dasiravno je Sin božji pot do nebes, grešniki zametavajo njegov zgled; dasiravno je on resnica, zametavajo njegov nauk; dasiravno je on življenje, nočejo se udeležiti njegovega odrešenja.

Ti pa o sv. Urh! ki si zvesto posnemal Jezusov zgled in si živel po njegovih naukih da si se udeležil njegovih sv. obljub in da zdaj ž njim kraljuješ; ti nam pri Bogu izprosi milost, da današnji naš snid ne bo ostal brez prida našim dušam!

Razlaga.

1. Najprej je gospod Jezus sam od sebe rekel: jes sem pot. Pervi namen njegovega sv. včlovečenja je bil ta, da bi vse s svojim zgledom proti nebesom napeljal. Zato govori sv. Avguštin: „Vse življenje Kristusovo na zemlji je bilo zgolj nauk za človeka, ktere ga je stvaril.“

V stari zavezi so Judje najbolj godernjali zoper Boga, zato ker se jim ni dal videti, ker stanuje v svetlobi nedosegljivi. Zato je tirjalo to nehvaležno ljudstvo Boga sebi podobnega in ko se je Mojzes na gori sam z Bogom pogovarjal, začelo je zlato tele kot svojega Boga moliti. Po njih zgledu so tudi ajdje stvarjenim rečem,

solncu, živalim itd. božjo čast skazovali. Da bi se jim Bog vidnega pokazal, prišel je na svet v človeški podobi. Po podobi ga niso mogli spoznati za svojega Boga, lahko bi ga pa bili spoznali iz njegovih djanj in sv. življenja. Vse njegovo govorjenje, obnašanje in življenje je bilo tako, da bi ga bili morali za pravega Boga v človeški podobi spoznati in po njegovih zgledih živeti.

Vojščaki Simona Makabejca so se nekdaj serčno vojskovali zoper svoje sovražnike. Ko se jim je pa ravno lepa priložnost kazala, sovražnika napasti in premagati, se je voda, ki je obe vojski ločila, po noči silno narasla. Vse je maloserčno postalo, nobeden se ni upal črez vodo. Simon, njih vojskovodja, pa molči in prvi v vodo stopi. Njegov zgled je vso vojsko oserčil. Kar se poprej nobeden izmed 20.000 mož ni upal, to so zdaj vsi storili in po zgledu serčnega vojskovodja črez vodo vdarili in sovražnika premagali. — Kakor Makabejski vojaki, so tudi Judje dobro vedeli, da je treba sovražnika, t. j. hudiča premagati, pa težav premagati se niso upali, ker niso imeli dobrega zgleda pred seboj. Ko je pa naš vojvoda Jezus Kristus na svet prišel, pokazal je živi zgled, kako je treba serčno in krepko sovražnika napadati in ga premagovati. S tem zgledom je celo trumo duš za seboj potegnul. O prvih kristjanih se more reči, da so njegov zgled zvesto posnemali in v vojski zoper greh in hudiča serčno za njim hodili, dali so radi ne samo premoženja, ampak tudi kri in življenje. Po Jezusovem zgledu živi, hvala večnemu Bogu! veliko kristjanov tudi še danes, oni so pravi Jezusovi vojščaki.

Kaj pa dela grešnik med temi kristjanskimi vojščaki? Trodinemu Bogu bodi potoženo! on se vstavlja zgledu svojega vojvoda Jezusa Kristusa. On bi moral živeti po naukih sv. evangelja, pa za nje nič ne porajta in živi, rekel bi, slabši kakor tisti nesrečniki, ki od svojega Odrešenika nič ne vedo. — Sv. apostelj Pavelj po pravici toži, da veliko je takih, ki so sovražniki Jezusovega križa. V djanju kažejo, kakor bi hotli reči: Kaj maramo mi za božje zapovedi, kaj za cerkvene, kaj za papeža in duhovne? Kaj za božje obljube na unem svetu? Na tem svetu nam dajte, kar želimo, veselje, bogatijo in čast, prihodnje plačilo naj si Bog za-se obderži. Jezus Kristus pa je zaničeval sladkosti tega sveta in je iskal križ, je zametaval bogatijo in čast ter je iskal uboštvo; zasramovan in zaničevan se ni jezil in ni hrepenel po maščevanju, dasiravno bi se bil lahko maščeval, ampak iz serca je odpustil vsem, še celo svojim morilcem. Kristjani grešniki pa delajo temu vse nasproti, njegov zgled v djanju preklinjajo. Kako veliko krivico mu s tem delajo, kdo zamore zapopasti? — Sv. Peter pravi: „Kristus je za nas terpel in vam je zgled zapustil, da hodite po njegovih stopinjah.“ Grešniki pa posnemajo zgled hudičev, hodijo po njegovih stopinjah; od njega se učijo, božje zapovedi zaničevati, prevzetovati, in se črez Boga povzdigovati. O greh! o

greh, kaj ti delaš! Tvoje ime bi se med kristjani še slišati ne smelo, ker vsa tvoja hudobija družega ni, kakor zopergovorjenje življenju Jezusa Kristusa. Pa pojdemo v svojem pogovoru naprej in bomo videli, da

2. Jezus ni samo pot s svojim zgledom kakor smo slišali, ampak je tudi resnica s svojim naukom. Rekel je: „Jes sem pot in resnica.“ Ta je drugi namen Jezusovega sv. večvečenja. S svojim naukom je hotel on naš um razsvetliti, kterega je bil Adamov greh otemnil, nas je hotel podučiti, kaj moramo storiti in kaj opuščati da se zveličamo. Ko se je Gospod Jezus na gori Tabor spremenil, nam ga je tako rekoč sam Oče nebeški za učenika postavil, kedar je rekel: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam svoje dopadenje, njega poslušajte:“ njega poslušajte, pa ne zapeljivih ljudi, njega in ne tega sveta, njega in ne pa hudiča. On sam je pravi učenik, on sam prav pozna in uči le pravo resnico.

Kdo bo dvomil, da Jezus nebeških resnic prav ne pozna? Nobeden kake dežele bolj poznal ne bo, kakor kdor je v njej rojen in izrejen; tudi nobeden drugi ne bo vedel boljše o njej govoriti. Alfons, aragonski kralj, je večkrat rekel, da, kdor bi hotel zvezde in njih gibanje prav spoznati, moral bi več let nad njimi v nebeških višavah stanovati. Jezus Kristus pa je od vekomaj v nebesih pri svojem Očetu bil; kdo bo bolje kakor on poznal nebeško domovino in resnice, ki nam to domovino popisujejo. Verh tega je Jezus Kristus tudi pravi Bog, ki mora vso resnico poznati, drugači bi ne bil Bog. Da pa Jezus tudi resnico govori, kaže nam moč njegovih besed, ker ravno to tudi storijo, kar izrečejo, delajo čudeže. Rekel je mertvi deklici: Ustani in pri tej priči je ustala. Rekel je Lazaru. Pridi vun! in Lazar je zdrav in vesel mertvaško rako zapustil, itd. Ako bi Jezus rekel, sneg je čern, postal bi čern, kakor oglje. Pri Bogu je reči in storiti vse eno. Rekel je le: Bodi luč in bila je luč. — Veliko bolj moramo verovati resnicam, ktere je Gospod Jezus razodel, kakor temu, kar z očmi vidimo in z rokami šlatamo.

Preljubi poslušalci! Kaj se vam zdi o tem nebeškem Učeniku? Ali ne bomo vsak dan Bogu hvaležni zato, ker smo rojeni v taki deželi in o takem času, ko nam stoji šola tako imenitnega Učenika odperta, da smo rojeni v sv. katoljški cerkvi, da zamoremo poslušati zveličavne nauke Jezusa Kristusa?

In vendar, kaj se godi po svetu! Kje vzamem besede, da bom zadosti pomiloval prederzno nespamet tistih ljudi, ki take nauke zametavajo in se jim ustavljajo? Res. Ta je postavljen v znamenje, kteremu se bo zopergovorilo. Kje se najde še kaka resnica v sv. evangelju, kterej bi grešniki ne zopergovorili? Kristus uči: Blagor ubogim, kaj pa grešnik? on misli in terdi, da v bogastvu in časti tega sveta obstaja vsa sreča. Kristus uči: Blagor ponižnim; kaj pa grešnik? on pravi, da razžaljenje odpustiti, je

velika sramota; tedaj maščuj se brez usmiljenja. Kristus uči: Blagor jim, ki žalujejo; kaj pa grešnik? On pravi: veselimo se in uživajmo dobrote tega sveta, dokler je še čas. — Skoz in skoz in vse je Jezusovemu nauku nasprotno. Kako mora pač to nebeškega Učenika žaliti! Človeka imenovati lažnika je veliko razžaljenje, posebno če je pošten ali vsaj imenitnega stanu. In vendar grešnik celo Jezusa v djanju na laž postavlja, v djanju se obnaša, kakor da bi njegove besede ne bile resnične; zasmehuje tiste, ki ne živijo po šegi tega sveta, ker Jezusov nauk še kaj obrajtajo. Taka je da svet zaničuje priprostost in ponižnost pravičnega.

3. Rečem še tretjič, da Jezus ni samo pot s svojim zgledom in resnica s svojim naukom, ampak je tudi življenje s svojim odrešenjem. Rekel je: Jes sem pot in resnica in življenje. Ta je tretji namen Jezusovega sv. vélovečenja; zato se je on učlovečil, da bi nam spet pridobil čeznatorno milost in večno življenje, katero smo po izvirnem grehu zgubili.

Takoj moram opomniti, da greh, naj si bo izvorni ali djanski, dušo tako umori, da nobena stvar je ne more več iz te smerti k življenju obuditi; greh stori Bogu tako krivico, da je celi svet popraviti ne more več. Mislimo si najvišega angelja Serafimov, da bi človeško natoro prevzel; naj bi ga Bog obdaril z zasluženjem vseh svetnikov in še celo Marije prečastite device; mislimo si, da bi ta angelj vse preterpel, kar so preterpeli vsi mučenci od začetka sveta do zdaj in kar bodo še terpeli do konca sveta; da bi tisočkrat več preterpel, kakor je preterpel Jezus Kristus sam; vendar ta angelj božji pravici še za en greh ne bo zadostil, ne bo še enega greha izbrisal. Tako učijo vsi cerkveni učeniki.

Potem, ko je človek grešil, mu družega ni ostalo, kakor pravična jeza božja in večno pogubljenje. Kje je bila še pomoč? Sama nezapopadljiva ljubezen božjega Sina je zamogla še pomagati. On je človeško natoro prevzel, da je zamogel terpeti in Bogu zadostiti. On pa bi bil lahko z eno samo kapljico kervi, ja z enim samim zdihljajem grehe vsega sveta izbrisal in serditega Očeta potolažil, ali njegova ljubezen ga je gnala v najstrašnejšo smert za nas. On kralj je hotel biti križan za nas podložne, gospod je hotel za hlapca terpeti, stvarnik za červiča umreti.

Kako se mu pa ta ljubezen povračuje? O grešnik se vstavlja svojemu Odrešeniku. Kolikorkrat v greh privoli, svojo dušo v večno smert pokoplje in zaverže življenje, katero mu je Jezus tako drago odkupil. Toda hudobije ni še konec. On z vsakim grehom Jezusa vnovič križa, kakor sv. Pavelj pravi: zopet križajo Sinu božjega. Te besede sv. Pavlja razlaga sv. Tomaž, ki pravi: „Zopet križajo Jezusa, ker ravno to doprinašajo, za kar je on enkrat križan bil, namreč greh.“ Raji bi se Jezus dal še enkrat križati, kakor pa z enim grehom žaliti. Ako bi se mu od ene strani pokazal greh, od druge pa križ; on bi se bolj prestrašil greha, kakor vsega terp-

ljenja, ker greh mu je bolj zopern, kakor celo smert na križu. Pomislite tedaj nesrečne duše, kako peklensko črna je nehvaležnost grešnikova do Boga in poslušajte kar bom h koncu povedal.

Sklep.

V neki vojski na Belgijskem pred blizo 200 leti je bil vojak, ki je bil utekel, spet vjet in na drevo obešen. Bodisi kakorkoli, on ni hitro umerl. Drugi vojak memogredé zapazi še življenje v njem, mu hitro verv prereže, mu življenje reši in ga k sebi na konja vzame ter odnese. Pa, o zverinska nehvaležnost! ko je rešeni spet k sebi prišel in pri rešitelju denarjev zapazil, ga je od zadej zabodel z ravno tistim mečem, kateri mu je bil verv prerezal in življenje rešil. Mertvega je pod cesto vergel, ga okradel in ušel. Kdo bi se ne grozil nad tem nehvaležnim človekom? Ali vendar veliko več se morate groziti nad tem, kar bom zdaj povedal: Ta Jezus, kterega tukaj vidite mertvega na križu viseti, on vas je rešil, ne telesne, ampak večne smerti. Kako ste mu povernili? Kedar ste grešili, s ternjem ste ga kronali, ste ga raztepli, ste mu težki križ naložili, roke in noge ste mu prevertali, ste mu stran prebodli in — da s sv. Pavljem sklenem — spet ste ga križali in — umorili. Ta, ta, je nehvaležnost sprevelika! Prišel bo pa čas, da on, ki zdaj tukaj pripet visi, bo enkrat vaš ojster sodnik. Kako vam bo takrat pri sercu, kedar vam bo jezno očital rekoč: jes sem Jezus, ki te je ljubil do konca, ti si me pa preganjal in moril. Jes sem zavoljo tebe postal pot, da bi te v nebesa peljal; jes sem postal resnica, da sem te v nebesa klical; jes sem smert preterpel, da bi tebi večno življenje dal. Ti pa si me za plačilo tisoč in tisoč krat križal. Poberi se od mene v večno pogubljenje.

Kristjani! preljubi kristjani! kako vam bo takrat pri sercu? To večkrat premišlujte, da se bote mogli greha varovati in dušo zveličati. Obernite se toraj k sv. Urhu, svojemu varhu in milo ga zaprosite: O sv. Urh! ti veliki prijatelj našega razžaljenega Boga, izprosi nam milost, da bomo zamogli svoje pretekle grehe prav objokovati in se prihodnjič varovati ter svojo edino dušo zveličati. Amen.

Pridiga za VIII. pobinkoštno nedeljo.

(Krasti je velik greh; gov. R. S.)

„Daj odgovor od svojega hiševanja.“
(Luk. 16, 2)

Vvod.

„Preklet bodi goljuf!“ je rekel Bog po preroku Malahiju (1, 14). Nad krivičnim hišnikom, od kterega sv. evangelje pove, vidimo, v kakošno sramoto poslednjič goljuf pride, in ta izgled naj bo slehernemu v posvarjenje, da naj se vsake goljufije varuje.

In vendar ima ta krivični hišnik noter do danšnjega dne po vseh mestih in vaseh, med bogatimi in revnimi, med ljudmi imenitnega in nizkega stanu brez števila veliko bratov in sester. Poštenost, pravičnost, zvestoba je v zdajnih časih grozno redka reč. Tatvina, goljufija, odertija, z eno besedo krivičnost se je kakor povodenj po svetu razlila. Da vas svarim, naj se vsake krivičnosti skerbno varujete, vam bom danes pokazal, kako hudoben in ostuden greh da je vsaka krivičnost. Poslušajte!

Razlaga.

Da vam pokažem, kako gerd in hudoben da je greh, vam najpoprej to povem:

1. Da tat božje zapovedi z nogami tepta.

Ko je Bog svet stvaril, in je zemljo ljudem v prebivališče vravnal, imeli so enako pravico do nje, kakoršno eden, tako drugi. In ko bi bili ljudje zmiraj nedolžni ostali, nikoli bi nobenega reveža, nobenega berača na svetu ne bilo, kar bi bil imel eden, imel bi bil tudi drugi, vsi bi bili enaki. Pa ljudje so grešili, in ta enakost je minila. V prepiru in nevolji so se ločili; eden je šel na levo, drugi na desno, vsak si je pridobil in uderžal en del v lastino, in Bog je enega blagoslovil, in je veliko imel; drugemu je svoj blagoslov odvzel, in je ubožal. In tako so bili kmalo bogati in revni na zemlji, gospodje, hlapci in dekle, vsak pa bi bil moral delati in v potu svojega obraza kruh si služiti. Tako je prišla različnost ali neenakost premoženja med ljudi. In kakor se poerbani greh ne more storiti nestorjen, in se njegovi časni nastopki ne morejo odpraviti, tako se tudi neenakost ali različnost premoženja ne more odpraviti; in da bi eden ne imel več kakor drugi, to se ne more prenarediti. Kar pa kdo ima, naj bo malo ali veliko, mu je zavarovano po božjih in človeških postavah. Po božjih postavah;

zakaj Bog je dve zapovedi dal, da brani vsakemu lastino, sedmo: „Ne kradi!“ in deseto: „Ne želi svojega bližnjega.“

Ta le mala besedica: „Ne“ je tisti mejnik, ki ga ima vsak zraven svojega posestva postavljenega, in kdor svojo roko po ptujem premoženju stega, prestopi ta mejnik, in se zoper božje zapovedi pregreši.

Bog je tedaj v nebesih, ki je vsako tatvino in krivico, in vsako nezvestobo prepovedal, in on vidi in ve vse dela in djanja, ki se na zemlji godé. Zakrij se v temo, vzemi si noč za svojo pomočnico, in plazi se v temoti — in strezi na svojega bližnjega lastino, kakor volk na čredo, ali meniš, da te nobeno oko ne vidi? Kolikor nebo zvezd ima, toliko ima oči, in vsegavedoči Bog vidi v tvoje serce, kedar se tatinska želja v tebi vzdiguje: on sliši tvoje stopinje, če se še tako tiho plaziš; on te vidi, kedar svojo roko nepoštenu po ptujem blagu stegaš.

Pa nikar ne mislite, ve nepoštene, tatinske duše, da bote Bogu ubežali. Prišel bo dan — dan sodbe, in vse vaše goljufije, tatvine in krivice bodo prišle na dan, — oh, kaj bote takrat začeli, kam se djali?

V sv. pismu beremo, da na sodnji dan bo sodnik tistim, kateri bodo na levi strani, rekel: „Poberite se od mene, vi prekleti! v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angeljem. Zakaj lačen sem bil, in mi niste dali jesti; žejen sem bil, in mi niste dali piti; ptuj sem bil, in me niste pod streho vzeli; nag sem bil, in me niste oblekli“ (Mat. 25, 41.). Če bodo tisti v pekel obsojeni, katerim bo Kristus rekel: „Nag sem bil, pa me niste oblekli,“ kaj bo še le s tistimi, katerim poreče: „Oblečen sem bil, pa ste me oblačila poropali?“ Če bo že tisti, kateri ptujca in popotnika ni pod streho vzel, s hudiči in njegovimi angelji prebivati moral, ali bo potlej z Bogom in njegovimi angelji v nebesih kdaj prebivati smel, kateri je na zemlji svojega brata iz njegove lastne hiše po krivici pregnal? — Za tatove in tolovaje v božjem kraljestvu ni prostora. — V unajne temnice bo zapert, kdor ne bo do zadnjega vinarja povernil. To je gotovo, to je tako resnično, kakor resnična je božja beseda, in resnična ostane. Kdor ukradenega ne poverne, krivice ne poravna, nebesa zapravi in svojo dušo hudiču proda. „Preklet bodi goljuf!“ — „Ne tatje, ne lakomniki ne bodo nebeškega kraljestva posedli.“ (I. Kor. 6, 10.)

2. Tat je pa tudi sovražnik deželskih postav. Ljudje so se na zemlji v družbe zbrali, da bi pod brambo gosposke njih življenje in premoženje zavarovano bilo. Zato morajo pa tudi deželske postave tatvino ostro prepovedovati in kaznovati. Saj so ostre postave za tate in goljufe, in gosposke jih strahujejo in kaznujejo, pa je vendar še zmiraj slišati od goljufov in tatov. Kaj bi še le potlej bilo, ko bi deželske postave tatvine ne prepovedovale in ne kaznovale? Strašne zmešnjave, razpertije in morije bi med

človeškimi družbami vstale, in naša zemlja bi se v pekel spremeni. Kdo bi potlej hotel še delati, kdo orati in sejati, kdo drevje saditi, ko bi drugi smel mu sad vzeti? Potlej bi ne bilo nobene pravice več; kdor je bolj zvit in močen, tisti bi zmagoval in gospodaril. Kako velika dobrota so toraj tiste deželske postave, po katerih nam je naše premoženje zavarovano! Tat in goljuf pa tudi te postave z nogami tepta.

3. Tatje in krivičniki se pregreše zoper ljubezen, ki so jo svojemu bližnjemu dolžni, ker tistega, ki ga okradejo ali ogoljufajo, v nejevoljo, v žalost, v strah, in dostikrat še v belezen pripravijo. Kaj nekteri ljudje delajo in terpe, in kako varčno zmiraj živé, da si za čas potrebe kaj prihranijo; zdaj pa pride tat ali goljuf, in jih pripravi ob to, kar so s trudom si pridobili, in jih v revščino pahne. Koliko solz okradeni ali ogoljufani ljudje stoče! O te solze v nebo vpijejo za maščevanje, kteremu tatje in goljufi ne bodo ušli!

4. Koliko so pa tatje in goljufi tudi ptujih grehov krivi! Koliko krivih sodb, koliko obrekovanja, koliko jeze, koliko kletve in sovraštva napravi ena sama tatvina ali goljufija! En sam greh je tat doprinesel, veliko-veliko grehov pa za njim gre, in teh grehov nima samo okradeni, ki jih je delal, ampak tudi tat, ki jih je kriv.

5. Tat po navadi s svojim hudodeljstvom sam sebi največ škoduje.

Skušnja kaže, da krivično blago ne prinese blagoslova ali žegna v hišo. Kar Bog ne blagoslovlja, nima teka; krivičnega blaga pa Bog ne more blagoslovljati, nad krivičnim blagom tlači le prekletstvo božje. En krivičen vinar deset pravičnih požre. Krivično blago je kakor gnjilo jabelko, položi ga k zdravim, in vsi bodo zgnjili. Bili so ljudje, ki so s tatvino, goljufijo, odertijo, krivimi prisegami, z ropom in morijo veliko premoženje si pridobili, pa prigodilo se je, da otrok otroci so to premoženje do zadnjega vinarja zgubili; minilo, zginilo je, da se ne ve, kako, in dediči bogatih tatov so berači postali. Krivično blago nima teka.

Ker je tatvina po deželskih postavah prepovedana, gosposka ostro strahuje tatú, kedar ga v roke dobi. Če toraj hudodelnik tudi v nobenega Boga, in v nobeno sodbo božjo ne veruje, moral bi se hudobnež že iz strahu pred človeško sodbo te pregrehe zderževati. Ali bi ga ne imela misel obhajati: Če kradem ali goljufam, postavim se v nevarnost, svoje dobro ime za vselej zgubiti in od vseh poštenih ljudi zaničevan biti; jes se v nevarnost postavim, gosposki v roke priti in zapert biti. O ko bi človek to le pomislil, in ko bi tudi nobenega kerščanskega duha ne imel, vendar bi toliko razumnosti moral imeti, da bi se tatvine varoval.

Pa tat se s tem tolaži: Jes znam že tako skrivej delati, da ni nevarnosti, da bi se zvedlo. O kako se motijo taki nesrečniki! Saj skušnja kaže, da le malo je teh ljudi, da bi ne bili zasačeni

in kaznovani. Če se mu tudi nekaj časa ne pride na sled, pa previdnost božja, kedar je mera pregreh napolnjena, že tako obrača, da ga gosposka zaleze in prime, in strahuje in zapera. Oramoten in zaničevan potlej svojo slepoto objokuje in zdihuje: O da bi vendar tega ne bil storil!

Pa če tudi gosposka tatu in goljufa ne kaznuje, saj ga ljudje sami kaznujejo. Posla, ki ga v nezvestobi zasačijo, iz službe izženó; delavca, ki zanikerno dela, več v delo ne vzamejo; rokodelca, ki za drag denar le slabo delo stori, ljudje opusté; barantavcu, ki pri vagi ali pri vatlu goljufuje, ali skaženo blago za dobro daje, drugič nič več skupiti ne dajo. V kratkem: poštenega človeka povsod obrajtajo; lažnik, tat, goljuf povsod naleti, in kakor hitro je njegova nepoštenost znana, pošteni ljudje nočejo nič več ž njim opravi imeti. Vsak se ga boji, nobeden mu ne zaupa. In tako je resnično, da tat po navadi sam sebi največ škoduje.

6. Kar je pa pri tej pregrehi najstrašnejšega, je to, da tat se malokdaj poboljša. Jezus je z enim pogledom Petrovo serce omečil; Madgalena je slišala Zveličarjevo pridigo in precej so tekle solze iz njenih oči; le dve besedi je rekel Matevžu, in precej je šel za njim; Juda pa se ni spreobernal, in tudi nobeden farizejev ne, ker so bili lakomnosti, tatvini, krivičnosti vdani.

Pa ko bi tat tudi nehal krasti, to še ni nobeno spreobrnjenje, če vkradenega ne poverne. Zdaj pa vprašam, koliko je takih tatov ali goljufov, da bi vkradeno povernili, krivico poravnali? Sliši se dostikrat, da je bilo to ali uno vkradeno, da tu ali tam se je goljufija zgodila, nikoli pa se skoraj ne sliši, da bi bilo vkradeno povernjeno. Krivičniki grejo tedaj s svojim krivičnim blagom k spovednici in spet od spovednice, k božji mizi in spet od božje mize. O vi tatje in goljufi! ki ste sramota katoliške cerkve, pustite spoved, ostanite proč od božje mize. Spoved in obhajilo vam ne pomaga nič, in vaš greh je potem le še večí, in vaša sodba bo le še hujša. Zakaj tatov in goljufov Bog noče pri svoji mizi imeti, in vi k božji mizi ne pridete čisti, grehi vaših tatvin in goljufij ležé na vaši vesti in ž njimi prekletstvo božje. In ko bi tudi v Rim pred papeža k spovedi šli, vaši grehi vam ne morejo odpuščeni biti, dokler vkradenega ne povernete, škode ne popravite.

Sklep.

Iz tega, kar sem vam do zdaj povedal, lahko spoznate, kako ostuden in hudoben greh da je tatinstvo. Tat božje zapovedi in človeške postave z nogami tepta, svojega bližnjega v škodo in žalost pripravi, samega sebe pa najbolj nesrečnega dela. Če pokore ne stori, storjene škode ne poravna, ni deležen Jezusove kervi, in kot satanov sužen zori za večno pogubljenje. „Preklet bodi goljuf!“

O kristjani! nikar se ne dajte lakomnosti oslepiti! Raji en sold po pravici, kakor en goldinar po krivici! Rešite svoje duše! Amen.

Pridiga za IX. pobinkoštno nedeljo.

(Spisal in govoril Fr. Cvetko. Kako Bog ljudi v nebesa vabi.)

„Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir.“
(Luk. 19, 42.)

V v o d.

Jezus raz hribca gleda mesto Jeruzalem in se razjoka nad njim. Pred njegove oči je danes stopila nehvaležnost, s katero se njemu njegove dobrote povračajo; časna in večna poguba, v katero se je židovsko ljudstvo samo rado z nevero in okornostjo vkapalo. In ko slepost Bogu nevernega ljudstva premišluje, in vidi, da bo mogočna roka nebeškega oblastnika mesto Jeruzalem tako razderla, da ne bo kamen na kamenu ostal, in da bo izraeljsko ljudstvo po vsej zemlji razškropljeno, — pogleda s temi mislimi lepo in veliko mesto Jeruzalem ter se začne jokati, rekoč: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir! Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi.“ (Luk. 29, 42.) Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor koklja zbira svoja piščeta pod perute, in nisi hotel.“ (Mat. 23, 37.) S temi besedami je na današnji dan Jezus Kristus mesto Jeruzalem in židovsko ljudstvo še slednjokrat v nebeško kraljestvo vabil. Bog grešnika dolgo vabi; na vse načine ga vabi; ali en dan, ena ura, ena minuta je vendar slednja, v kateri Bog grešnika zadnjokrat k zveličanju povabi, in če tisti dan, tisto uro, tisto minuto zamudi, tedaj se Bog od njega oberne in ga večni pogubi prepusti. — Jes vam hočem danes, dragi sobratje! eno zelo potrebno vprašanje razložiti, rekoč: S čim pa nas Bog v našem življenju v nebesa vabi? Jes odgovorim:

1. Z znotranjimi;
2. Z zunanji pomočki.

Pripravite glavo in serce za mojo besedo. Morebiti, da vas Bog zdajno uro slednjokrat v nebesa zove; ne oterpnite svojega serca, poslušajte božji glas, in od zdajne ure delajte pokoro za lahko zveličansko smert. — Križani Jezus! pridi nam vsem na pomoč!

I. del.

Bog, naš nebeški Oče, vabi ljudi na vse načine k pokori in skoz pokoro v nebeško kraljestvo.

1. Perva znotranja pomoč, s katero nas Bog k sebi zove, je milost, ki iz njegove smilečnosti izvira, in nam voljo in moč daje, dobra dela za večno zveličanje doprinašati. Sv. Avguštin pravi: „Milost božja je žirovna jed za dušo, ker nas zvrtači in okrepi.“ Ta milost pa je prostovoljen dar Gospoda Boga. Ker smo v Adamu vsi grešili, zato smo si tudi vsi zaslužili z Adamom vred zavoljo greha na večne čase pogubljeni biti; ali kakor nam prerok Jeremija na tolažbo in opombo pravi, „da že nismo zdavnej celo pokončani, imamo se zahvaliti le dobroti in smilečnosti Boga, ki nima nobenega konca.“ — Nekteremu človeku se zdi, da tisto, kar se v njegovem srcu dobrega in posebnega godi, pride samo od sebe po natornem redu; ali ta se moti, ker vse premembe našega razsvetljenja, našega poboljšanja so le prikazen božje milosti; zakaj Bog kot vladar in vižar vsega sveta na nevidno vižo tudi človeka ravna in po svoji neskončni modrosti k zveličanskemu koncu pelje. Sv. Avguštin nas uči: „Bog pride človeku, ki noče dobrega storiti, z milostjo nasproti, in kedar človek dobi voljo, dobro storiti, tedaj Bog za njim hodi, da ni zastoj pri človeku volja k dobremu.“

Poglej, o kristjan! na Savlja, smertnega sovražnika kerščanske vere; na njem boš spoznal, kako mogočna je milost božja. Ta mož je bil, kakor sv. evangelist Lukež piše, najhujši sovražnik Jezusa Kristusa, in njegovih vernikov. On je po sili v kerščanske hrame (hiše) vdiral, dal kristjane zvezati, v železo vkovati in umoriti. Enkrat gre zarad enakega kervoločnega vzroka v mesto Damask. Blizo tega mesta ga na cesti občine svetloba svetlejša kakor solnce in on oslepne, pade na zemljo in sliši ta glas: „Savelj, Savelj! zakaj me preganjaš. Jes sem Jezus, kteremu ti zadevaš. Teško bo tebi proti žalcu bercati.“ In Savelj na to vpraša: „Gospod! kaj mi zapoveš storiti?“ Jezus pa mu odgovori, rekoč: „Idi v mesto Damask, tam bode se ti povedalo, kaj imaš storiti?“ Savelj gre v mesto Damask, da se kerstiti, postane kristjan in dobi ime Pavelj. Na tak čudežen način je bil apostelj Pavelj brez vsega poprejšnjega zasluženja samo skoz milost božjo k zveličanju pozvan. Poprej sovražnik Kristusove cerkve je dalje naprej njen vroč branitelj, poprej velik grešnik je zdaj v nebesih velik svetnik.

Ljubljeni sobratje! Pavlja je zunanja svetloba obšinila v znamenje, da ga je Bog znotraj z milostjo razsvetil; ravno tako pošlje Bog kot žareč bli-k svojo milost vsakemu človeku, kterega hoče večne pogube oteti. Ta ogenj božje milosti užge grešnika k dobrim delam, da hudobnost zapusti in se k Bogu nazaj oberne. — Kakor je Zveličar Pavlju rekel: „Idi v mesto Damask, tam se ti bo povedalo, kaj imaš storiti, tako pravi Bog s svojo milostjo vsakemu

človeku v serce: Zakaj ti mene, svojega Stvarnika, svojega Odrešenika preganjaš? Zakaj ti moja voljo, moja zapoved zaničuješ? Zakaj ti greh bolj ljubiš, kakor mene? Vzbudi se iz grešnega spanja, idi tje k svojemu namestniku, odpri svoje grešno serce, spoznaj svojo hudobnost, in on ti bo povedal, kaj imaš storiti, da pridobiš nebeškega zveličanja. Brez števila ljudi je Bog že na tako vižo z milostjo razsvetil in nje nazaj na cesto bogaboječnosti in pokore pripeljal. Morebiti so kateri grešniki zdaj tudi v tej cerkvi nazoči, ki morajo Boga hvaliti, rekoč: „Mi smo globoko v grehih tičali, pa Bog nas je razsvetil, da smo drugoč prišli na cesto prave vere in strahu božjega.“ Take od Boga razsvetljene duše naj storijo, kakor kralj David, ki je rekel, ko je pokoro zveršil: „Tvojo milost, o Gospod! bom med grešniki razglasil, in vem, da se bodo hudobniki k tebi nazaj obrnili.“ — Pazite toraj, ljubljeni bratje! pazite pri sebi na to, kar se v vašem sercu godi. Če se vaša temna, oslepljena pamet naenkrat razsvetli, če se vaša mertva volja k dobremu oživi, če se vaša merzla duša segreje, in če vmočno serce dobi veselje do bogaboječih del, do božje besede in do nebes; če vas znotrašnji glas spodbuja, zanjke pohujšljivega sveta raztergati in se grehu odpovedati; če vas glas serca opominja, rekoč: „Ne glej na zgubo človeške časti, ne glej na zgubo posvetnega dobička; ampak idi po ravni cesti božjih zapovedi in stori tisto, kar se Bogu dopade“ — tako glasovi vašega serca niso nič drugo, kakor znamenja pri vas nazočne in se gibajoče milosti božje. — Sv. apostelj Pavelj je začel na mah, ko ga je Bog razsvetil, pokoro delati, in ko je v mestu Damask prišel, je pokoro doveršil; tako je tudi naša dolžnost, milosti božji se hitro, ko se zglesi, prikloniti, in na cesto pokore stopiti, ker milost božja tako hitro mimo nas odide, kakor izvoljeni čas, in morebiti nikdar več nazaj ne pride, kakor tudi pretečenega časa ne bo nikdar več nazaj. Kedar se milost božja pri nas zglesi, opominja nas: „Danes, še danes, o človek, se k Bogu obrni!“ človek pa večidelj pravi: „Jutre, jutre se bom obrnil“; zato pa milost božja tako rada od nas slovo vzame.

2. Drugi pomoček, s katerim nas Bog sebi zove, je vest. Razložek med milostjo božjo in med vestjo je ta: milost nas k dobremu oživi in okrepi; vest pa nas graja ali hvali, po tem, kakošni da smo, ali dobri ali lagodni (hudobni). Vest je varovčín (varuh) v naše serce od Boga postavljen. Ta varovčín vedno preklicava: Človek! ti si pred Bogom bodikaj, dokler v grehu živiš. Ti bi rad domu k Očetu v nebesih prišel, ali ti se le od njega odaljuješ in blodiš v deželi pogube in nesreče. Pojdi nazaj k svojemu Gospodu, k svojemu Bogu in Očetu; pojdi nazaj k svoji ljubezujivi materi katoljški cerkvi; obrni se nazaj k pridnosti, nedolžnosti in pravičnosti. Če si si nedolžnost zapravlil, obrni se nazaj na pot resnične pokore.

Tako nas vest enkrat k dobremu opominja, drugokrat pa

naše grehe graja. Kamurkoli človek gre, naj je v hramu ali zunaj hrama; sam ali pri drugih ljudeh; naj je pri delu ali brez dela, vest ga povsod nasleduje, vest mu povsod grehe oponaša. Moder mož z imenom Hugon, zavoljo tega pravi: „Knjiga, katero hudič najrajši bere, je krivična vest razvajenega grešnika.“ Sv. Gregor pa uči: „Hudobnik se more človeški sodbi ugeniti; ali pred sodbo svoje vesti ne more odbežati.“ Vest je brez vsega nehanja nemirna. Včasih se sicer človeku zdi, kakor da bi vest spala; sladke besede zapeljivcev in čezredna ljubezen, katero ima človek do samega sebe, jo včasih zadušijo, ali potem se spet s tako strahovito silo prebudi in začne tako močno kričati, da se mozek v kosteh trosi. Ona namreč grešnika graja in mu pravi rekoč: „Še vselej nočeš stopiti na cesto, ki k zveličanju pelje? Ali še nisi zadosti krivice doprinesel? Visoke kupe grehov, kakor gore, si navalil, in vendar se še ne strašiš greha? Kolikokrat in kako globoko še hočeš pasti? Henjaj od greha! henjaj zdajno uro, in če zdajno uro ne henjaš, morebiti ne boš nikdar henjal.“ — Pazite, razuzdanci sedanjega časa! S čem dolže vest tiščiš, s čim dolže vest molči, s toliko grozovitnejšim glasom bo na te planila in na smertni postelji te more k zdvojenju prignati

Če imamo na misli, dobro storiti, o kako zelo nas vest opominja, prosi, ojstri in priganja. Ob času dobrega namena pravi vest človeku v serce: „Stori to dobro, ker je Bogu povoljno in dopadljivo. To dobro delo je tebi na zveličanje, plačilo ne bode ostalo: le doprinesi ga zdaj, morebiti tako priličnega časa ne bo več.“ Ker je dobra vest velika sreča, zato piše sv. Avguštin, rekoč: „Če ima človek dobro vest, najde v sredi svojega terpljenja več veselja, kakor pri hudi vesti v sredi dobre volje.“ — Kdo izmed nas še ni čutil grizljejev in hvale svoje vesti? Morebiti se zdajno uro červ krivične vesti pri katerem giblje; morebiti pomaga tiste kamne krivičnosti vzdigovati, katerih ne more pridigarjeva beseda premakniti.

Ljubljeni sobratje! človeška vest je glas božje smilečnosti, je glas tistega, ki želi, naj bi nobeden človek ne bil pogubljen, temuč naj bi na veke v nebesih živel. Nihče na svetu nam tako dobro ne želi, kakor naša vest, po kateri Bog k nam govori in po kateri nas Bog k pokori in k sebi v nebeško kraljestvo zove.

Milost božja in vest ste tedaj tisti znotrajšnji pomoči, s kterima nas nebeški Oče domu v svoje kraljestvo kliče. — Ali zdaj še tudi pogledjmo, s kterimi zunanjsimi pomočki nas Bog k sebi zove; od tega pa v

II. delu.

O zunaj nas Bog k sebi, to je v bogaboječe življenje in v nebesa zove

1. s sv. evangeljem, z besedo božjo. Od božje besede že sv. apostelj Pavelj pravi, da je posebna moč božja, ki človeka popravi in zveliča, če na njo veruje. Beseda božja, katero so aposteljni in njihovi nasledniki pridigali, ni samo enega ali onega človeka na dobro obrnila, temuč je že cele narode, velike dežele in široka kraljestva k pokori pripeljala. Kjerkoli se je božja beseda v serce jemala, tam so ljudje grešnemu življenju slovo dali, so čast nebeškega Očeta povišavali, so svoje lastno in svojih bližnjih zveličanje pospeševali. Ko je sv. apostelj Peter na binško nedeljo prvokrat Jezusa Kristusa pridigal, omečenih je bilo blizu 3000 ljudi na pokoro; ti so na svoje persi terkali, grehe obžalovali in sv. kerst prijeli. Zato uči sv. Krizostom: „Nič človeku tako gotovo k brunnemu življenju ne pomaga, kakor zvesto poslušanje božje besede.“

Sv. pismo novega in starega testamenta božjo besedo z lepimi pridavki po vrednosti hvali. Prerok Jeremija reče: „Božja beseda je ogenj, ki pečine omeči“; to je, ki terdovratne ljudi premaga. Kralj David pravi: „Božja beseda je gromski streli podobna.“ Gromska strela vse v strah dene, in vse podere; tako tudi božja beseda štimana in prevzetna serca upokori. Po besedah Izaija preroka je božja beseda žirovna rosa in zdačen dež, ki dušo napoji in rodno naredi. — Sv. apostelj Pavelj uči: „Božja beseda daje življenje in moč, je ostrejša kakor na oba kraja nabrušen meč, sega skoz človekov mozek in dušo od mesene poželnosti loči.“ Zveličar Jezus Kristus pa imenuje božjo besedo rodno seme, ki po stotero sadu prinaša, če v dobro zemljo pade.

Bodi hvaležen, moj ljubljeni Slovenski sobrat! bodi hvaležen božji besedi, ki te je na služabnika božjega spreobrnila; svojo hvalo do besede božje pa s tem kaži, da jo vsikdar verno poslušáš. Ves svet je bil neveren; tudi naša dežela, v kateri mi prebivamo je bila neverna. Božja evangeljska beseda je prišla v naše kraje 50 let po Kristusovem rojstvu. Sv. Marko, sv. Luka, sv. Mohor, tudi sv. apostelj Pavelj so jo najprej prinesli v okolico Ptujskega mesta. Sv. škof Viktorin je v našem mestu l. 303, dne 2. novembra za kerščansko vero kri prelil. Za tistega časa ni bilo po vsem tem kraju druge cerkve, kakor ta Ptujška, v kateri se zdaj najdemo. Ta je mati vseh bližnjih far; zakaj od nje se je ves kraj v kerščanski veri podučil, in od nje so druge fare dobile početek. — Evangeljska beseda je učila ljudstvo pravega Boga spoznati, je krive bogove in nespodobne grehe pregnala, in človeško natoro posvetila.

Božja beseda je tako močna, da eno samo zerno tega nebeškega semena čudežno dosti sadu prinese. To resnico vam hočem s sv. prigodbami dopričati. Sv. Avguštin je noter do svojega 33. leta v krivih verah in v nečistosti živel. Enkrat se gre v ograd sprehajati, in tam čuje glas, kakor glas popevajočega otroka, ki

Avguština večkrat opominja, rekoč: „Vzemi in beri!“ On vzeme sv. pismo v roke in bere besede sv. aposteljna Pavlja, rekoč: „Bratje! ne živimo v požrešnosti in pijanosti; ne v nečistosti, ne v kregu, in ne v nevoščljivosti, ampak pošteno živimo, kakor ob svetlem dnevu; oblecimo našega Gospoda Jezusa Kristusa“. Ta beseda ga je spokorila; od tiste ure je bil sv. mož, potlej goreč škof, in zdaj po vsej katoliški cerkvi glasovit učenik.

Zdaj si pa moram jes zdehniti in se potožiti, ko vprašam: Koliko božjih besed pa je že nekterega med nami v svitli raj zvalo? Kako terdno pač morajo nekteri kristjani v grehah spati, da se na toliko besed, ki se jim pravijo, ne vzbudijo? Kako debela in terda mora biti skorja okoli njihovega grešnega serca, ker njih serce vedno ledeno ostane? Molimo za take brate in sestre, naj jih Bog še pred njihovo smertjo razsvetli in segreje!

Ali premišljavajmo dalje moč božje besede. Sv. Anton puščavnik je enkrat pri božji službi svoje farne cerkev čul brati besede, ktere je Jezus nekemu bogatemu mladenču povedal, rekoč: „Če hočeš biti popolnoma, prodaj, kar gleštaš, in razdeli med siromake; potem pa pridi in pojdi za menoj; tako boš imel bogastvo v nebesih shranjen.“ — On stori po Kristusovi besedi, dosegne 105 let na zemlji in je zdaj mogočen svetnik v nebesih. — Še eno prigodbo: Sv. Pelagija živel je štiri sto let po Kristusovem rojstvu jako razuzdano v mestu Antijohija. Bila je mlada, lepa in jako gizdava ženska. V prevzetni gizdi gre enkrat memo cerkve, kjer je sv. škof Nonus pridigoval. Pelagija ima gladovnejše oči za gledanje, kakor za poslušanje željna uha. Ko stopi v cerkev, izreče Nonus ravno te besede: „Bog bo vsakemu grešniku, ki pravo pokoro dela, po svoji dobroti neskončno smilečnost skazal.“ Te besede se Pelagije primejo in se začne svojega življenja sramovati in bridko jokati. Po pridigi hiti domu, dene pohujšljivo opravo od sebe, postane ponižna, sramožljiva, razdeva premoženje med siromake, umerje na Oljski gori blizu Jeruzalema kot velika spokornica in se znajde zdaj v nebesih. O začudovanja vredna moč božje besede. — —

Kako srečna bi bila sedanja ura, ko bi se danes na besedo božjo mladenči prevzetnosti in gizdosti odpovedali, in s ponižnostjo oblekli! Kako srečen bi bil letošnji post, ko bi se božja beseda v sercih deklíčev tako ukoreninila, da bi vso črezredno opravo na stran pustile, samo po svojem stanu se oblačile, sramožljivost na se vzele, poprek pravo pokoro delale ter postale veselje svojih starišev, veselje svojih znancev, veselje svojih angeljev varhov!

Ljubljena slovenska mladina! skerbi za čistost svojega serca, skerbi si za milost božjo! Če to imaš, si bogata, si lepa, si od Boga in ljudi spoštovana. Če pa hočeš čistost serca in milost božjo doseginiti in okovariti, moraš rada in verno besedo božjo poslušati.

2. Drugi zunanji pomoček, s katerim nas Bog k sebi v nebesa zove, so težave, nesreče, in posebne prigodbe na-

šega življenja. — Vse, kar se okoli nas godi, spominja nas na Boga, na smert, na nebesa, na pekel. Če svet pogledamo, moramo misliti, da ga je mogočni oblastnik stvaril; če pogledamo na travo in na cvetje, pride nam naša smert na pamet; če oči povzdignemo gori k solncu, stopijo pred naš spomin nebesa, kjer Bog v večni svetlobi prebiva; če se v terdi temi znajdemo, spomni nas žalostna noč na pekel, kjer pogubljeni na večne čase brez vsega veselja živijo. Ali tisto, kar si bridkega in težavnega sami na telesu in na duši skusimo, tisto nas najbolj zdrami ter na večnost in na račun sodbe božje spominja. Dostikrat je prerahel glas božje milosti, glas naše vesti, in glas evangelijske besede, da bi se na klicanje tega glasa iz grešnega spanja zbudili, in iz jame pogubljenosti izšli. Če nas torej milost božja, opominjanje vesti in evangelijskih nauk ne more na pravo cesto spraviti, tedaj poterka Bog s težavami, z nesrečo in s posebnimi prigodbami na naše serce, da njegov glas začujemo ter mu duri gluhega serca odpremo. O koliko ljudi je le skož terpljenje na zveličansko cesto nazaj prišlo! Jes vam tudi to resnico hočem z dvema prigodbama spričati.

Sv. Ignacij je bil pred več kakor 300 leti v Španjski deželi rojen. Bil je sperva vojak. Pri mestu Pampelona mu kroglja nogo raznese. Ko ga v bolnišnico spravijo, dajo se mu ondi v roke pobožne bukve imenenovane Tomaž Kempčan. Ignacij bi bil rajši posvetne knjižice bral, pa jih ni bilo pri rokah. Ko bukve Tomaža Kempčana prebira, stopi pokora v njegovo serce. On začne po Jezusovih naukih živeti in postane mogočen svetnik. Glej, moj kristjan! tako je pri sv. Ignaciju potrebno bilo, da mu je kroglja nogo raznesla, zato, da se mu je pamet proti nebesom naravnala; tako je pri njem morala telesna bolečina mervto dušo zbuditi.

Drugi izgled takošne pokore nam je sv. Marjeta iz mesta Kortona. V osmem letu njene starosti jej mati umerje. Dvanajst let stara je od svojega očeta ušla zavoljo nečiste ljubezni. Njen zapeljivec je bil mladeneč žlahnega pokolenja. Ona je pozabila v grešnem življenju na strah božji in na tiste nauke, ktere je bila od starišev dobila, in se v gizdost in prevzetnost podala. Ko je bila 21 let stara, odšel je zarad poslov njen zapeljivec v drugi kraj. Margareta ga komaj domu pričakuje. Dostikrat gre na brežiček, je li bi ljubček že domu šel. Tretji dan vidi peseka priti, ki je ž njim vred od doma odšel. Pesek jo začne za oblačilo mikati, in jo tako dolgo mika, dokler Marjeta ne gre na mesto, kamur jo pesek pelje. Ko pride v les, najde tam pod versto derv mervto truplo svojega ljubčeka. Zdaj je prišla tista ura, v kateri je Marjeta glas svoje vesti uslišala. Ko namreč razčervivljenega mervteca pogleda, da jej Bog v serce te misli, da si pravi: „Kje nek je zdaj njegova duša! Tedaj je to zdaj tista lepota, ktero si ti toliko ljubila?“ In na mah začne spokorjeno življenje, in kakor svetnica umerje.

Na vse čudežne načine Bog človeka v nebesa vabi in pelje.

Zapravljivca vabi z gladom in nevoljo; kdor se rad z lepoto hvali, tistemu kaže kmalu gerdobo života; nečistnika zove po izpitem in bolnem truplu, s sramoto in zaničevanjem od strani bližnjih. Nektro jezično ženo Bog z ostrim možem k pokori spravi. Potepuhe položi Bog na bolne postelje; črez krivičnike razsodi, da krivični penez (denar) tudi pravični tolar potroši. Črez ogovorljivca pusti Bog preganjanje priti; skopim bogatcem pošlje ogenj in točo, povodenj in kugo. Srečen tisti, ki črez nevoljo ne mermra, ako si je je sam kriv, ker ga Bog skoz njo k pokori in k sebi v nebesa zove.

Ali mi moramo resnično spoznati, da nam Bog veliko več dobrot skaže, kakor nam nevolj pošlje. Vsako leto nas oskerbi z jedjo in pitvino; nas obdaruje z oblačilom in zdravjem; nam pošlje pomoč po prijateljih in usmiljenih sercih; — in to stori zavoljo tega, naj bi pokoro delali ter k njemu v nebeško zveličanje prišli. — Koliko bogaboječih ljudi vidimo pred seboj; oni radi molijo, radi k božji mizi grejo, so resnični v besedah in pravični v djanju in imajo svoje serce večidelj pri Bogu. Mi pa se tem posmehavamo, in njihove nauke in opomine zametavamo. Obernimo odsehodb (odslej) rajši s pazljivostjo svoje oči na Bogu služeče duše, na lepe izgledе Kristusovih nasledovalcev. Bog postavi bogaboječe ljudi pred naše oči, da bi naše serce k dobremu užgal, in naj bi nas po njih v nebesa povabil. — —

3. Ali še vselej enega glasa ne smemo pozabiti, s katerim nas Bog v nebesa zove; in ta glas je sv. križ, znamenje našega odrešenja. — Križi se na mnogih mestih stavijo. Križ stoji na verhu vsakega zvonika, da nam kaže cesto v nebesa; ker skoz križ in težavo moramo v nebesa iti. Križ stoji za mizi vsakega kerščanskega hrama (hiše), naj bi domanje pri terpljenju za nebesa spodbujal k stanovitnosti. Križi so postavljeni med goricami, med travniki in med njivami, naj bi posladili delavcem trud za svitli raj. Križi stojijo na razpotju in na križepotju, ter nam kažejo, da bi morali po pravi cesti hoditi, če hočemo v nebesa priti. Križ se sveti na cerkvenih oltarjih in nam pravi, da je Kristus moral na križu umreti, da nam je skoz bridko smert nebesa odperl. Križi se tudi kažejo na grobu pokojnih ljudi, in nas učijo, da moramo po kerščansko živeti, če hočemo veselo od smerti vstati. Kjerkoli križ zagledamo, uči nas on, da so nebesa naša domovina, v katero Jezus sam ni mogel drugače nazaj priti, kakor skoz križ in terpljenje. Kdor pa Kristusov križ nasleduje, tisti pride gotovo v nebesa.

Sklep.

Poslušaj tedaj, moje ljubljeno ljudstvo! rado tiste glase, kateri te k pokori, k Bogu in v nebesa vabijo. Poslušaj rado glas milosti božje in tvoje vesti; poslušaj rado božjo besedo in pazko imej na prigodbe tvojega življenja. Slednjič pa še imam eno prošnjo do

vašega bratovskega in sestrijskega serca, namreč: ne pozabite mojih besed, ktere sem vam že tolikrat govoril. Ne zabite ljubezni vseh spovednikov in pridigarjev! Vas pa naj zato Bog blagoslovi na duši in na telesu. Amen.

Pridiga za X. pobinkoštno nedeljo.

(O napuhu; gov. O. A. P.)

„Vsak, kdor se povišuje, bo ponižan.“
(Luk. 18, 14.)

V v o d.

Usmlijeni in dobrotljivi Jezus je hotel prav natanjko pokazati, kako ostuden da je napuh in kako ljubeznjiva da je ponižnost. To je storil v priliki današnjega evangelija. Učil je, kako je potrebno zaupanje v molitvi. Kakor vsemogočni in vsevedni Bog je vedel, da so nekteri, ki so preveč sami na se zaupali, druge pa so zaničevali. On bi bil take napuhnjene ljudi lahko očitno z besedo kaznoval. Toda Jezus, milost sama, ni hotel ljudi očitno sramotiti, ampak on je hotel slednjega podučiti. In ravno zato jim je povedal priliko od cestninarja in farizeja. Cestninar je šel opravičen iz tempeljna, da si tudi so bila njegova prejšnja dejanja pregrešna; toda on je zdaj spoznal in obžaloval napake, ter se je ponižal pred Gospodom. Farizej pa ni šel opravičen, če tudi njegovo dejanje ni bilo ravno pregrešno, ker on je bil napuhnjen v svojem sercu, poviševal se samega sebe, druge pa je zaničeval in ravno zato ni dopadel Bogu pravičnemu. S to priliko nam je hotel Jezus naznaniti, kako lepa čednost je ponižnost, kako gerd in ostuden je napuh. S tem je tudi nas hotel podučiti, naj se naše serce vname do ponižnosti, napuh pa naj izderemo iz našega serca s korenino. V kazen za napuhnjene pa naravnost pravi: „Kdor se povišuje, bo ponižan.“ Napuh je tako strašen greh, da po pravici zasluži prvi biti med poglavitnimi grehi; ker napuh vse druge presega; saj skoraj vse druge pregrehe le iz napuha izvirajo. Napuh zamori vsako čednost, napuhnežu že skoraj nobena reč ni več greh. Pa žalibog, da ima skoraj vsaki nekaj napuha v svojem sercu. Da pa bomo v prihodnje napuh bolj sovražili, preišljujmo danes:

I. znamenja, po katerih se napuh kaže in

II. kako strašna in velika pregreha je napuh.
Poslušajte!

I. del.

Znamenja, po katerih se napuh kaže, so:

1. Prevelika samoljubnost, — ako človek sam sebe in svoje lastnosti previsoko ceni. Samoljubnosti je vdan tudi oni, ki se v svojem sercu črez druge povzdiguje. Tak govori s prevzetnim farizejem: „Bog! zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje,“ kakor ta ali uni.

2. Znamenje napuha je drugič častiželjnost, slavo-hlepnost. V tem se pregreši, kdo preveč želi, da bi drugi od njega dobro mislili in govorili. Da bi ga poviševali in častili očitno pred ljudmi, to je njegovo veselje, to njegova serčna želja. Ako je kateri na višo stopinjo postavljen, mu je ta nevoščljiv, godernja, toži in še clo preklinja. Od tacih piše sv. Janez: „Bolj ljubijo čast pri ljudeh, kakor čast pri Bogu!“

3. Tretje znamenje napuha je svojeglavnost. S to se pregreši, če kdo svoje misli in mnenja za prave ima. On jih terdi, če tudi ga je že drugi popolnoma prepričal, da on nima prav in že sam v duhu spozna svojo napačno misel, pa z jezikom vendar le še terdi in terdi svojo zmoto. Prevzetnež meni, temu se pa še ne dam podučevati. On zahteva, da bi vsi njega posnemali in njegovo mnenje za edino pravo po svetu trobili.

4. Nečimurnost je četrto znamenje ostudnega napuha. Z nečimurnostjo se pregreši, kdor se ponaša z reči, ki nimajo nobene veljave. Postavim: ta se baha s svojim žlahtnim stanom, oni z bogastvom, ta s svojo lepoto in oni s svojo učenostjo in bistroumnostjo. Nečimurnik rad govori o gizdavi obleki, rad razodevlje svoje dobre lastnosti. On se ponaša še clo s svojimi hudobijami. On se hvalisa, kako se je zmaščeval nad tem ali onim, kako se zoperstavlja svojim prednikom. Tak hudobnež se še clo ponaša, kako dobro ume nedolžnost zapeljavati. O gorje ti! božja roka te bo gotovo zadela prej ali slej.

5. Peto znamenje napuha je nepokorščina. Z nepokorščino se pregreše oni, ki nočejo biti pokorni starišem in predpostavljenim. Sv. Avguštín piše: „Pokorščina je lastnost ponižnih.“ Vsaki greh je nepokorščina božji ali cerkveni postavi ali deželskim zapovedim. Nepokorščina je ozko zedinjena z napuhom. Zato pravi modri Tobija svojemu sinu: „Nikar ne pusti gospodariti napuhu ne v mislih in ne v besedah, ker napuh je začetek pogubljenja.“ Modri Sirah pa pravi: „Napuh je začetek vse pregrehe in hudobije.“

6. Šesto znamenje napuha je prevelika občutljivost pri opominjevanju. Prevzetnež je razžaljen v svojem sercu in se togoti nad onim, ki ga je iz kerščanske ljubezni posvaril. Tak tudi zanemarja opominovanje spovednikov in vsako svarjenje ga globoko zbode v serce. O varujmo se te napake.

7. Sedmo znamenje napuha je hinavščina. Hinavec se kaže

dobrega in pobožnega po zunanem, v sercu pa je hudoben in še clo velik grešnik. On se hlina, hodi v cerkev, moli, miloščino deli, pa samo, da bi ga ljudje hvalili ne pa iz ljubezni do Boga. Tako so delali tudi hinavski farizeji. Za tega delj je Jezus svaril svoje učence rekoč: „Varujte se, da ne bote dobrih del delali zarad ljudi, sicer ne bote imeli plačila pri vašem Očetu, ki je v nebesih.

8. Osmo in poslednje znamenje napuha je sodba nad bližnjim. To napako imajo oni, ki pri svojem bližnjem, če tudi je dober in pobožen kristjan, mnogo napačnega zapazijo in ga zarad tega obsojujejo. Taki so navadno hudobni in slednji pregrehi vdani. Pa oni vidijo pezdor v očesu svojega bližnjega, v svojem pa bruna ne. „Perva korenina, iz ktere poganjajo večidel krive in hudobne sodbe, natolcevanje in druge pregrehe, je tista, iz ktere izvirajo vse pregrehe in vse hudo — napuh“, piše sv. Alfons. In res ljubi moji, napuh je smertni strup nevaren za dušo in telo!“

II. del.

Napuh je strašna in silno velika pregreha. Z napuhom se pregreši človek:

1. Zoper Boga. Bogu, kteremu gre edino vsa čast in slava, ker edino po njem izvirajo vse dobrote in lepote, hoče napuhnjeni človek vse spoštovanje odvzeti. Kedar kaj Bogu v čast blagoslovljenega ukrađe, stori božji rop, o koliko večí božji rop stori oni, ki hoče Bogu še spodobno čast ukrasti. Sv. Pavelj piše: „Kaj imaš, da bi ne bil prejel? če si pa prejel, kaj se hvališ, kakor da bi ne bil prejel“? Kako silno Bog napuh sovraži nam pričajo njegove besede: „Napuh je meni gnjusoba.“ „Vsak prevzetnež je pred Gospodom gnjusoba in brez kazni ne bo ostal.“ „Jes sem Gospod, to je moje ime, moje časti nobenemu ne dam,“ govori on sam po prerokih. In sv. Pavelj opominja: „Ne bodite prevzetni, ampak bojte se.“ Kako Bog napuh sovraži in kaznuje vidimo nad napuhnjenimi angelji. Napuhnjeni angelji bodo celo večnost zarad napuha v ognju goreli. Naše perve starše je Bog zarad napuha iz raja zapodil, jim naložil mnogo križev in težav, kar pa je najhuje je to, da je naložil smert njim in nam, ki smo njih otroci. Kako strašno je pasti v roke živega Boga! Bog je tudi kaznoval s strašno kaznijo kralja Nabuhodonozorja. Prišel je ob pamet, bil je pahnen iz človeške družbe, živel je med živino ter jedel travo. Ko mu je Bog zopet pamet podelil, preklel je napuh, samo Bogu je čast dajal rekoč: „Vsi prebivavci zemlje niso nič proti Bogu, kteri prevzetne ponižuje in kaznuje.“ In vprašam, kaj bo s človekom, kteremu Bog odvzame svojo gnado ali milost. Oslepljen je tak in dela najostudnejše pregrehe in dostikrat tako daleč zabrede, da prav po živinsko živi. Modri Sirah govori: „Napuh je vir vseh pregreh, kdo v njem ostane, bo preklet.“ Da je res preklet, kdo v na-

puhu ostane nam, posebno živo priča naslednja prigodba: „Živel je svoje dni redovnik Justin, tovarš sv. Janeza Kapistrana. Bil je zaljubljen v lepah čednosti in kerščanske popolnomasti visoko časten. Še celo sv. oče papež Evgenij IV. so želeli poznati ga; zato so ga k sebi poklicali, da bi mu tudi oni spodobno čast skazali. Ko pa je brat Justin k sv. Kapistanu nazaj prišel, bil je ves spremenjen. Ko vidi sv. Kapistran, da se je od velike časti in slave prevzelo njegovo serce, je zdihnil: „O brat Justin! angelju enak si šel od tukaj, vrnil si se pa podoben satanu.“ In res življenje Justinovo je bilo od dne do dne bolj hudobno in prevzetno. Vedno je bil nezadovoljen, ker je menil, da ga premalo časté in spoštujejo. Ko ga je enkrat eden njegovih sobratov po njegovih (Justinovih) mislih premalo počastil, se je Justin tako razserdil, da je nedolžnega sobrata prebodel z nožem. Po tem strašnem umoru je zbežal in še mnoge hudobije počenjal. Pa roka Vsemogočnega ga je zadela, bil je vjet in v Neapolju veržen v ječo, kjer je v nespokornosti nesrečno izdihnil svojo černo dušo.

2. Drugič se pregreši človek z napuhom zoper bližnjega. Napuhjeni človek zaničuje druge, njih dobre lastnosti zmanjšuje, da bi le sam sebe bolj povzdignil. Mnogokrat se posluži najslabših pripomočkov, da bi dosegel slabe namene zoper bližnjega. Če kaže njemu čast, ne mara, če tudi razpertije in druge homatije napravi. Oh kako velika krivica je povzdigovati se nad druge, ker smo pred Bogom vsi enaki! Saj je tudi Bog naš brat, ker je človek postal in nam je on zgled dal, da se ne smemo eden čez drugega povzdigovati. Kaj ni to velika krivica, da sami sebe storimo sodnike čez bližnjega? To pa vse zato, da bi sebe povišali. Pa ljubi moji ravno v tem, ker prevzetnež išče svojo čast in veljavo, najde kaznen. Saj nam je znano, da napuhnjenega in prevzetnega človeka vsaki sovraži, on ni samo Bogu neskončno pravičnemu, ampak tudi ljudem gnjusoba.

3. Tretjič se pregreši napuhjeni človek tudi zoper samega sebe. Ker prevzetnež ne spozna in neče spoznati svojih napak in slabosti jih tudi zapustiti ne more in se tako poboljšati. Sam ne vidi in ne spozna svojih napak, drugih opominov pa ne posluša, marveč se še togoti nad njimi. Sv. Gregor piše: „Kolikor bolj napuh v človeku gospodari, toliko manj spozna.“ Tudi njegova dobra dela nimajo nikakoršne veljave, ker vse, kar stori, stori le iz napuha in prevzetnosti. On ne išče z dobrimi deli hvale in blagoslova pri Bogu, ampak le čast in slavo pri ljudeh. Zato pa bo enkrat rekel ostri Sodnik napuhnjenim: „Vi ste plačilo že prejeli.“ To priča sv. Avguštin rekoč: „V sredi dobrih del se moramo bati napuha, ker on jim vzame vso vrednost.“ Prevzetnež dalje zabrede v najgerje in najostudneje hudobije; sv. pismo pravi: „Napuh je vir vseh pregreh.“ Že kralj David je spoznal in se bal napuha, zato je prosil Boga: „Ne pusti o Gospod, da bi noga prevzetnosti k

meni prišla!“ Zakaj pravi noga prevzetnosti in ne noge? Cerkevni učeniki tako razlagajo: Prevzetnež je enak človeku z eno nogo, tak hodi težko in je v vedni nevarnosti pasti. Ravno tako prevzetnež vedno pada v globočino hudobij in pregreh. Sv. pismo priča: „Napuh je pred padcem.“

Sklep.

O kristjan; spoznaj zdaj hudobijo in ostudnost napuha. O kako kmalo se človeku pridruži, ter se mu vkorenini, kar je potem težko poravnati. On gospodari v našem sercu in nam napravlja škodo pred Bogom in ljudmi. Sovražimo toraj napuh iz dna serca, slušajmo lepo opominovanje Kristusovo, našega najzvestejšega prijatelja. Nikar ne bodimo enaki hudobnim farizejem, ampak posnemajmo ponižnega cestninarja, da bomo šli opravičeni v sveto večnost. Molimo pogosto s pobožnim Apolonijem: „Gospod! odvzemi mi vso častiželjnost, da se ne povzdigujem črez svoje brate in tako tvoje gnade ne zgubim.“ Bodimo ponižnega serca po zgledu Jezusovem in Gospod nam bo usmiljenje skazal. Nikar ne posnemajmo spačenega sveta, ki se vedno povišuje, vendar se bo nazadnje zdrobil v prah in prazno nič. Marveč posnemajmo, ljubi moji! toliko ponižnih, ki so pred nami zadobili krono večnega življenja. Posnemajmo jih in gotovo bo na njih priprošnje tudi nam Gospod enkrat rekel: „Blagor vam ponižnim, vaše je nebeško kraljestvo!“ Amen.

Razgled po poprejšnjih šmarničnih pridigah od Češčenemarije.

(Dvanajst šmarničnih premišljevanj dvanajst zvezd v Marijni kroni.)

„Veliko znamenje se je prikazalo na nebu: Žena s solncem obdana, in luna pod njenimi nogami, in na njeni glavi krona iz dvanajst zvezd.“ (Raz. sv. Jan. 12, 1.)

V v o d.

Od sv. Janeza Frančiška se v življenju svetnikov božjih (III. 391) bere, da je videl na smertni postelji Jezusa in Marijo, kako sta mu naproti hitela in ga vabila seboj. Umiral je ta svetnik med kmečkimi ljudmi kmalo potem, ko je za nje misijon odperl, in hvalil je Boga, da ga pusti med ubogimi umreti, kakor je vedno želel, ter reče proti večeru zadnjega grudna leta 1640 veselega obličja svojemu tovaršu: „O moj brat; kakošna sreča! kako vesel

umerjem! Vidim Jezusa in Marijo, ki sta mi naproti prišla, da bi me spremila v deželo izvoljenih.“

Kristjani! prej ali poznej bo tudi nam prišel čas, o katerem nam bo s kraljevim pevcem zdihovati: „Smertne bolečine so me obdale in potoki hudobije so me prestrašili“ (ps. 17, 5.) — nastopila bo za nas britka smertna ura. Smertna ura pa, kakor smo slednjič slišali, je gotova, britka, nevarna in najjimenitnejša ura našega časnega življenja. Je smertna ura srečna, srečni bomo na onem svetu na vse vekomaj; je pa smertna ura nesrečna, bomo nesrečni na večne čase. Še vse bolj bomo potrebni posebne božje pomoči v tem resnem trenutku kakor kedaj poprej v življenju. Ali: „Kam se, revež, čem podati? — Kje prijatelja tam iskati? — Komaj dobrim bo obstati.“ Obernil se bom k njej, ktera mi je ves čas življenja milo in usmiljena mati bila. Klical bom na Marijo, naj bi mi o smertni uri na strani stala, kakor je stala tudi pod križem ter gledala umirati v neizrekljivih bolečinah svojega božjega Sina.

Marijo, mater dobro in milo, smo se učili spoznavati, ko sem v dvanajstih pridigah razlagal njej toliko priljubljeno „Češčenomarijo.“ In danes ob koncu veselega majnika in ko smo ravno tudi šmarnice končali, kaj bi vam še povedal? kaj? Poleg Jezusovih besedi: „Poberite kosce, ki so ostali, da konca ne vzamejo, (Jan. 6, 12.), pobral bi rad še kosce iz angeljskega češčenja in jih vložil Mariji v krono. Sleherni košček naj nam pomenja eno od dvanajst zvezd v kroni Marije, majnikove kraljice, o kateri piše sv. Janez v skriv. razodenju: „Veliko znamenje se je prikazalo na nebu: Žena s solncem obdana, in luna pod njenimi nogami, in na njeni glavi krona iz dvanajst zvezd.“

Dobri sini in hčere najboljše matere Marije! Ustno izročilo nam pové, da, ko je Marija umirala, so prišli po posebni božji naredbi po svetu semtertje razkropljeni aposteljni skup v Jeruzalem, da prejmejo od Marije poslednji materni blagoslov. Pa tudi mi povzdignimo pri razhodu, ko se poslovljujemo od majnikove Kraljice, danes še serce in roke k Mariji in prosimo jo za njeni materni blagoslov: O dobra mati! mati mila, naša kraljica in brezmadežna devica, blagoslovi nas in naše slednje premišljevanje!

Razlaga.

1. Perva zvezda v Marijini kroni je beseda: „Češčena!“ To zvezdo je sam nadangelj Gabrijelj vpletel v Marijno svitlo krono, ko je na božje povelje z največim spoštovanjem v nebeški lepoti pred Marijo stopil in jo pozdravil z neizrečenim veseljem, rekoč: „Češčena!“ S to besedo je hotel toliko reči, kakor: „Bodi pozdravljena!“ ali: „Raduj in razveseljuj se!“ O le

veseli se Marija! raduj in veseli se, ker v tebi bo Beseda meso postala in med ljudmi prebivala! Mati boš Sina božjega, in ravno zato bo prišel po tebi blagor vsem ljudem. O kako prav ima tedaj sv. cerkev, da v večernicah Mariji prepeva:

„V ustih Gabrijelja
Klicana si „zdrava,“
Mir nam daj! Za Evo
Ti si mati prava.“

2. in 3. Druga in tretja svitla zvezda v Marijini kroni ste angeljski besedi: „Milosti polna!“

Drugo zvezdo je sam Stvarnik vteknil v Marijno krono, ker stvaril je to presveto devico brez madeža izvirnega greha, vso čisto in sveto, in ravno na njo se po vsi pravici zamorejo obračati besede sv. Duha: „Vsa si lepa moja prijateljica, in madeža ni v tebi.“ (Vis. pes. 4, 7.)

Tretjo prečudno zvezdo si je Marija sama vložila v svitlo svojo krono s tem, da je ohranila vse svoje žive dni veliko svetost in milost, katero je od Boga v toliki obilnosti prejela. Bog jo je pa tudi, kakor je sveta misel med kristjani, z dušo in s telesom v nebesa vzel, in jo povzdignil kraljico nebes in zemlje. O res vsa lepa si in milosti polna brezmadežno spočeta devica, mati najbolj sveta in z največo slavo ovenčana angeljska Kraljica!

4. Šterta zvezda v Marijini kroni so angeljeve besede: „Gospod je s teboj!“

Kakor prvo je tudi to zvezdo nadangelj Gabrijelj vpletel v Marijno krono, in kakor spričuje sv. Bernard hotel je angelj s temi besedami reči: „O srečna si Marija! ker s teboj ni le samo božji Sin, kateri se je v tvojem telesu včlovečil, ampak tudi sv. Duh je s teboj, od katerega si božjega Sina spočela; in tudi Bog Oče je s teboj, ki je od vekomaj sem svojega božjega Sina rodil.“ O izvoljena devica, presrečna Marija, bodi pozdravljena! Gospod — Bog je s teboj, — Stvarnik s svojo stvarjo! S teboj je delivec vseh milosti! Oj prosi ga, da bo tudi z nami!

5. Peta prelepa zvezda v Marijini kroni je blagovanje angeljevo: „Žegnana si med ženami!“

Tudi peto zvezdo je vložil angelj božji v Marijno kraljevo krono. Sv. Gabrijelj pa je zato imenoval Marijo žegnano med ženami, ker je bil Gospod ž njo; in ravno ta Gospod, — Bog sam, jo je s tem počastil, da jo je napolnil s tako obilnimi milostmi, kolikor jih stvar le deržati zamore. Pa tudi mater svojemu Edinorojenemu jo je bil izvolil, kako torej bi ne bila najbolj blagoslovljena med ženami? Njo pa, katero je sam Bog toliko povzdignil, bodo gotovo preslavljali tudi njegovi angelji in vsi zveličani duhovi, tej bodo slavne in hvalne pesmi prepevali tudi vsi rodovi zemlje. O

blažena med ženami! sprejmi rade volje tudi našo slavo in prehvalo, katero ti pokladamo danes pred tvoj šmarnični darilnik.

6. Šesta zvezda v Marijni kroni so besede: „Žegnan je sad tvojega telesa, Jezus!“

Petej zvezdi, katero je nadangelj v Marijno krono vložil, dodala je sv. Elizabeta šesto zvezdo, namreč besede: „Žegnan je sad tvojega telesa!“

Kdo pa je sad, ktereга Marijna teta toliko blagruje? Sad ta je najsvitlejši biser in najlepša zvezda v Marijni kroni, ta sad, naj vam hitro povem, je naš Bog, naš Odrešenik in prihodnji Sodnik, — je Jezus Kristus, v kogar imenu se vse kolena pripogujejo v nebesih, na zemlji in pod zemljo; — bodi vedno češčen, hvaljen in moljen od nas in od vseh stvari v nebesih in na zemlji!

7. Sedmo svitlo zvezdo za Marijno krono je oskerbela nevesta Kristusova, sv. katoljška cerkev, in jo daruje nebeški kraljici z nagovorom: „Sveta Marija!“

Marija, ktere ime je pomenljivo, skrivnosti polno, mogočno, sladko in ljubeznjivo, pa med vsemi stvarmi najbolj zasluži, da jo „sveto“ nazivljamo. Sveta si Marija, ker si bila že v svojem začetku vsa sveta; sveta si, ker si bila napolnjena z največimi milostmi; sveta si, ker si bila oblagodarjena z vsemi darovi sv. Duha; sveta si zavoljo svojih prelepih čednosti; sveta si, ker si nabrala s svojim življenjem toliko zasluženja; res vsa sveta si hči nebeškega Očeta, mati Sina božjega, nevesta Duha svetega! „Nebo in zemlja naj glasi: Češčena si Marija ti!“

8. Osmo svitla zvezda v Marijni kroni je verska resnica, da je Marija zares mati božja.

Marija se imenuje mati božja, ker ona ni rodila zgol človeka; temuč je rodila Jezusa Kristusa, ki ni le samo človek, ampak je tudi pravi Bog. Verska resnica, da je Marija zares mati božja, je delo sv. Duha, zato je pa tudi to resnico sv. cerkev na cerkvenem zboru v Efežu obnovila in verovati zapovedala. In Mariji, kakor terdijo sveti cerkveni očetje, skazujemo največo čast, ako jo v Češčenimariji mater božjo imenujemo. Ker je pa hotel Kristus v svoji največi ponižnosti naš brat postati, je hotla pa tudi Marija naša mati biti; Kristusova mati po natori, naša po usmiljenju. Kaj prelepo jo sv. Anzelm pozdravlja: „O zveličano upanje, o varno pribežališče! Mati mojega Boga je tudi moja mati. Oh Gospa! ako je Jezus naš brat, smo tudi mi tvoji otroci in ti si naša mati.“

9. Deveta zvezda v kroni Marijni je naša mila prošnja: „Prosi za nas!“

S kratkimi besedami: „Prosi za nas!“ razodevamo svoje pričanje, da nam Marija ko Jezusova mati pri sleherni priložnosti pomagati zamore. Ravno s temi besedami dajemo na znanje svoje otročje zaupanje, da nam ona ko naša mati tudi pomagati hoče. Marija scer ni vsegavedna kakor Bog, pa vendar le ve za vse naše

potrebe, ker jej jih Bog sam na znanje daje. In ker Marija ve za vse naše potrebe, zato pa tudi ko mila naša mati Boga vedno za nas prosi. Kristus je naš vsemogočni besednik pri Očetu; Marija pa je naša mogočna besednica in priprošnjica pri svojem Sinu. O blagor nam, da imamo Marijo, ktera vedno za nas prosi; blagor nam, da jej pa tudi Kristus, najboljši sin, vse dovoli, česar ga za nas prosi!

10. Deseta zvezda v Marijni kroni je naša ponižnost, s katero stopamo pred Marijo proseči: „Prosi za nas grešnike!“

Ker je Marija po izgledu svojega božjega Sina vsem ljudem mila mati in tudi z največimi grešniki usmiljenje ima, zato stopamo in poklekujemo pred njo v vsi svoji revščini in dušni nagoti, ter jo prosimo, naj bi ona, ki je devica vsa sveta in brezmadežna, mati dobra in usmiljena, za nas prosila, ki se zavedamo svojih človeških slabost in si zavoljo preobilnih grehov ne upamo stopiti pred najsvetejšega Boga.

11. Enajsta zvezda v Marijni kroni je kratka besedica: „Zdaj.“

V enajsti zvezdi Marijne krone razkazujemo svoji nebeški materi s kratko besedico „Zdaj“ nadloge in križe, ki nas od vseh strani obdajajo in stiskajo, ter jo v vsej ponižnosti prosimo, naj nam stoji na strani v vseh nevarnih in britkih urah, saj je „devica mogočna in mati milosti božje.“ Ker je vsaka sedajna ura dar božji, in ker zamore ravno sedajna ura nam prinesiti srečno ali nesrečno večnost; zato prosi vedno za nas, mati mila, ker smo tudi vedno tvoje pomoči potrebni!

12. Dvanajsta zvezda v Marijni kroni je prav ponižna prošnja za srečno slednjo uro, katero poklada sv. cerkev pred tron nebeške kraljice z besedami: „Prosi za nas na našo smertno uro!“

V prijazni Topli med rudonosno Peco in visoko Ovšovo živel je še leta 1858 goreč častivec Marije device, poštenjak Miha Končnik. Tega leta že pozno na jesen nevarno zboli, in njegova prva skerb je bila previditi se dati s svetimi zakramenti. Duhovniku, ki ga je previdil, ni bilo treba bolnika tolažiti, ker tolažba mu je dohajala v obilni meri iz vira vse tolažbe, namreč od Marije, katero je vedno pobožno častil, in v katero je tudi zdaj v svoji težki boleznii po otročje zaupal. Ko duhovnik odide, razodene svoji ženi, da bo ravno na dan sv. Tomaža umerl, kakor nekdanj njegov oče Tomaž. In res se je ravno obhajal god sv. Tomaža, ko Miha nekoliko nemiren postane, ter svoji ženi reče: „Čuješ Katra? — prižgi svečo, — Marija pride!“ Mertvaško svečo v roke vzeti in pa dušo izdihniti bilo je vse ob enem. V Črni zvonovi milo zapojó, ljudje pa so rekali: „Pošteni mož stare korenine, Končnikov oče so zamerli!“

Kakor poštenjaku Mihu udarila bo gotovo tudi nam vsem en-

krat britka in nevarna smertna ura, in konec bo našega romanja na zemlji. Smertna ura pa je silno imenitna ura, ker nam prinese srečno ali nesrečno večnost.

Ker je torej smertna ura toliko imenitna in odločivna, pa prosi Marija, prosi mati mila, prosi za nas o naši smertni uri, pa tudi varuj nas in brani nas, — reši dušo našo in vzemi jo seboj v sveti raj!

Sklep.

Dvanajst svetlih zvezd podobnih dvanajst najzlahtnejim kamnom obdaja Marijno kraljevo krono v nebesih; iz dvanajst majnikovih premišljevanj smo se učili spoznavati pa tudi mi majnikovo kraljico. Sleherno premišljevanje bodi nam ena od dvanajst zvezd v Marijni kroni. Čemu tedaj sem vam o Mariji tolikokrat govoril? Čemu tih dvanajst premišljevanj? Čemu? — Poslušajte!

Ko je sv. Hijacint po rusovskih planjavah Kristusovo sv. vero učil, pride po svojih apostoljskih potih tudi v glavno rusko mesto Kiev. Knez Vladimir pa jame njega in druge verne kristjane kervavo preganjati. Pa šiba božja mu je kmalo za petami. Tatarji, silno divje ljudstvo, prihrumé in prilomastijo v deželo, mesto Kiev z naskokom vzamejo, požgejo in do tal razdenejo. Ko je vse mesto v plamenu in kri pobitih teče po ulicah, vzame Hijacint ciborij s hostjami iz tabernakeljna in zaukaže bratom, da naj grejo za njim. V cerkvi je stala lepa podoba matere božje, iz marmeljna izsekana, pred katero je sveti mož večkrat molil. Sedaj ravno ko gre iz cerkve, začne ta podoba, kakor oživila, govoriti: „Moj sin Hijacint! zakaj me zapustiš? Vzemi me seboj, in ne daj, da bi prišla v roke svojim sovražnikom!“ „Kako te morem nesti,“ reče Hijacint, „ker si mi pretežka?“ Podoba odgovori: „Le poskusi in vzemi me, moj Sin ti bo pomagal in ti težo polajšal.“ S solznimi očmi vzame Hijacint podobo v naročje; in koliko čudo! čisto nič peze ne čuti. Tako beži v eni roki s ciborijem in v drugi s podobo matere božje skozi tatarske trume in skozi plamen proti nasprotnim mestnim vratom, gre črez reco Dniپر kakor po suhem, ter srečno pride v Krakovo in postavi podobo matere božje v samostansko cerkev. (Življ. Svetn. III. 251.)

Kaj pa vi, kristjani moji! ki ste ravno slišali, kaj da je Marijna podoba sv. Hijacintu rekla? Kaj? — „Moj sin Hijacint“, rekla je Marija svojemu častilcu, „moj sin, vzemi me seboj! Moj Sin ti bo težo lahko storil.“ Vzemite jih seboj, sini in hčere Marije! tudi jes vam rečem, vzemite jih seboj dvanajst pridig od Češčene-marije! Ohranite jih kakor dvanajst zvezd iz krone Marije, nebeške kraljice! Se vam tudi nekoliko težke zdé, zdihnite k Marijnemu božjemu Sinn, naj vam pošlje sv. Duha, da razsvetli vaš um za božje resnice in vname vaše serce za ljubezen do Marije. Za slovo

od majnikove pobožnosti pa bodi hvaljen in moljen treedini Bog Oče, Sin in sv. Duh vedno in od vseh stvari; hvaljena in preslavljena Marija, mati božja in naša mila mati, z dvanaajst zvezdami ovenčana majnikova kraljica! Amen.

Kateketične pridige.

Pridiga za I. nedeljo po ssv. treh kraljeh.

(Od 4. božje zapovedi.)

„Jezus je rasel v modrosti in starosti in v milosti pri ljudeh.“ (Luk. 2, 52.)

V v o d.

Blizo štiri leta je bil Jezus star, ko je sv. Jožef po smerti grozovitnega kralja Heroda z Marijo in z Jezusom iz Egipta nazaj prišel v domačo deželo Izraelj. V Galilejskem mesticu Nacaret je sv. družina stanovala. Sv. evangelje nam le malo pripoveduje od Jezusovega življenja v Nacaretu. Od njegove mladosti le to vemo, kar nam današnje sv. evangelje pove. Ko je Jezus danajst let star bil, šel je s svojimi starši v Jeruzalem, da bi v tempeljnu obhajal visoke velikonočne praznike.

Razun te prigodbe, ki ste jo slišali brati v današnjem sv. evangelju, popisujejo sv. evangelisti Jezusovo domače, tiho življenje v Nacaretu tako-le: „Dete je rastlo in močno prihajalo, polno modrosti, in božja milost je bila v njem. Jezus je bil svojim staršem pokoren, — je rasel v modrosti itd. . . .“

Današnje sv. evangelje posebno velja otrokom, in otrokom velja posebno tudi moja današnja pridiga.

Ljubi otroci! Saj znate deset božjih zapoved in le samo pri štertej zapovedi je Bog pristavil blagoslov: da boš dolgo živel in ti dobro pojde na zemlji.

Zatorej hočem danes o štertej božje zapovedi govoriti in razlagati:

1. Kaj šterta božja zapoved otrokom posebno zapoveduje, in
2. Kaj jim posebno prepoveduje?

Razlaga.

(Glej Jedro stran 244 - 249).

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Kornke Fr. je dobil proštnijo in faro v Brežah; č. g. Blaz Jož. faro št. Mihel v lav. dol. Č. g. Tatzler Fr. se je podal v pokoj. — Umerli so čč. gg. Tomančkar Fr. župnik; Obermoser Mat., Samic Jan. in Travnik Valent. R. I. P.! Fara Sovodje je razpisana do 5. julija, do 12. julija pa sledeče: Lieseregg, Št. Peter v Kačj. dolu, Blate, Št. Urh, Sirnica, Ovbre in Št. Ozbald ob jezeru. — Za mešnike bojo posvečeni 18. julija čč. gg. Deržanič Ivan, Sevšak Vinko, Zweiger Konr., Witzmann Ignacij IV. leta in Palle Jož. III. leta. Bader Ignacij IV. leta in Bergman Franjo III. leta bosta ordinirana, kedar dosežeta postavno starost.

Goriška nadškofija. Njih ekscelencija gosp. dr. Golmajer, knezoškof, obhajajo letos 25 letnico svojega nadškofovanja. Belo nedeljo je bil preč. gosp. dr. Feretič za Kerškega (Veglia) škofa posvečen. — Umerl je inf. stolni prošt baron Codelli, spoštovan in ljubljen od vseh. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Kunej Iv. je imenovan za župnika v Dobovi. Č. g. Vizovišek Fl. pride za namestnika k sv. Hemi, in č. g. Kozinc Iv. za II. kaplana k sv. Križu pri Slatini. Kaplanija pri sv. Hemi ostane začasno izpraznjena. Č. g. Strašek M. pride za kaplana v Mozirje, in č. g. Govedič Iv. za I. kapl. k sv. Martinu pri sl. Gradci. Kaplanija v Dobovi ostane začasno izpraznjena. — Umerl je preč. gosp. Kežman Fr., inf. stolni dekan na dolgi bolezni. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Župniki so postali gg. Hočevnar Ant. v Šent-Lorencu na Temenici, Ramoveš And. v Svibnem, Kralj Mat. v Tujnicah. Vikar g. Košir Jakob gre stalno v pokoj. Za duhovne pomočnike gredo gg. Ferjančič Jak. v Ternovo, Zaletel Leop. v Senožeče, Ferčej Mat. v Zagorje, Močilnikar Jože k sv. Duhu poleg Kerškega, Piskar Janez v Borovnice; Šmidovnik A. ostane v začasnem pokoji; g. Žgur Anton za farnega namestnika na Prem.